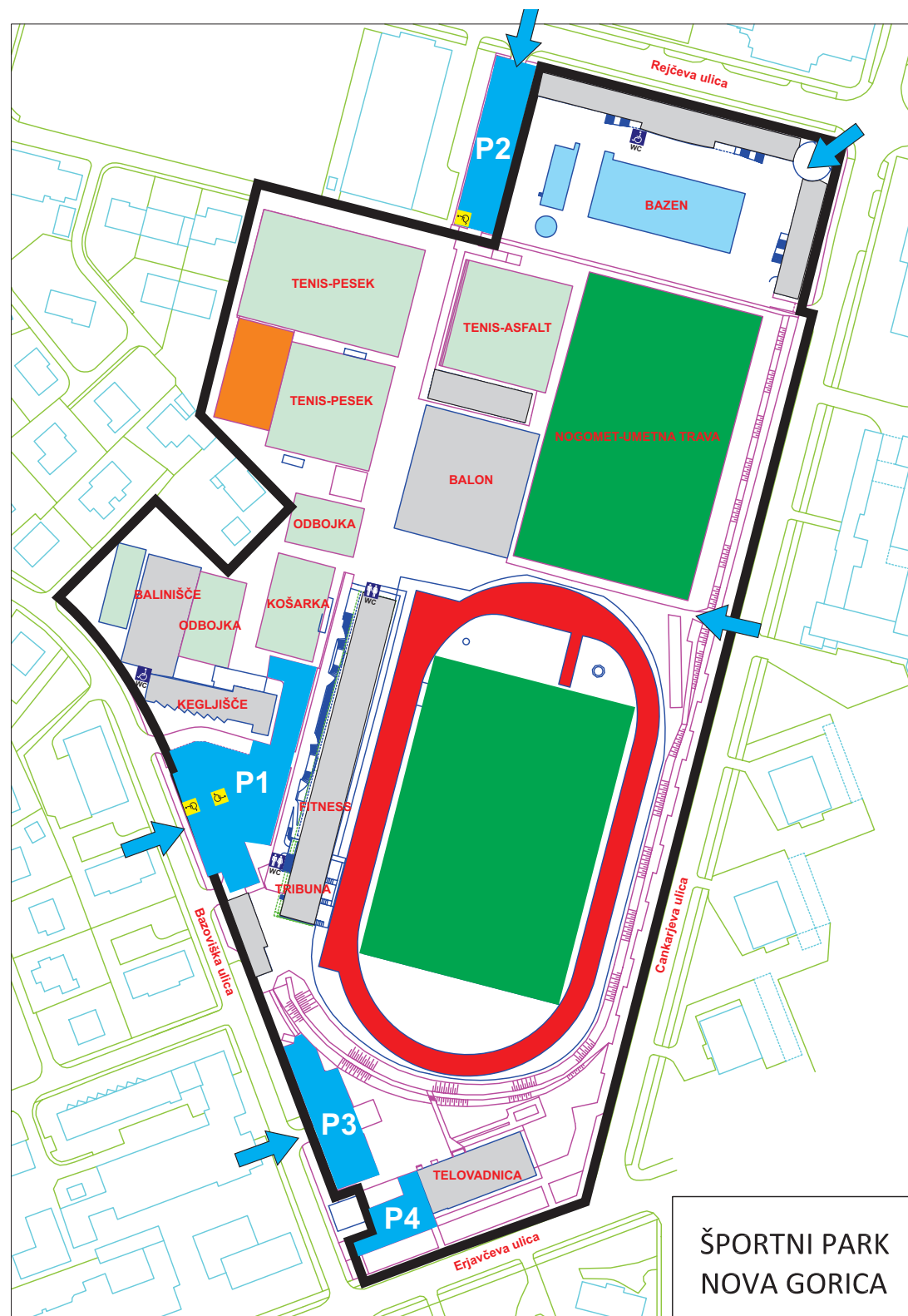

Vojko Orel

Športni park v Novi Gorici – srce goriškega športa

Predstavitev razvoja Športnega parka v Novi Gorici

Nova Gorica, december 2014

Vsebina

Vsebina	3
Pogled urednika	5
Objekti so osnova športa - Jože Bratuž	7
Športni objekti v obdobju 1945–1961	9
Rojstvo Športnega parka v Novi Gorici – leta 1962	13
Rast objektov v novem športnem parku – obdobje 1963-1973	17
Prvi pravi poseg v infrastrukturo po otvoritvi stadiona in telovadnice – obdobje 1974-1992	23
Prelomnica pri gradnji, obnovah in urejanju objektov – obdobje 1993-2014	31
Športni park danes	41
Objekti izven Športnega parka Nova Gorica – obdobje 1946-2014	43
Pomembna imena v zvezi z izgradnjo in delovanjem športnega parka Nova Gorica	51
Akterji razvoja telesne kulture v Novi Gorici	57
Zaključek	63
Galerija fotografij	64
Seznam sponzorjev	71

Foto Jure Batagelj.

Pogled urednika

Na vlogo športnih objektov lahko gledamo iz različnih zornih kotov. Kot nogometaš sem do petnajstega leta doživel neverjetno športno energijo na stadionu v Šempetru, v Novi Gorici pa sem imel to srečo, da sem kot športnik, trener in športni delavec sodeloval pri skoraj vseh pomembnih dogodkih in nekaterih bistvenih odločitvah. Imel sem čast nastopiti na izjemni prireditvi ob otvoritvi stadiona leta 1962. Naslednjih pet let sem uspešno nastopal v atletiki, na stadion prihajal tudi v času študija in se leta 1971 zaposlil kot športni pedagog na Elektrogospodarskem šolskem centru (EGŠC – danes TŠC). Po letu 1981 je sledilo obdobje trenerskega in organizacijskega dela v Atletskem klubu Gorica. Od leta 1994 sem na Športni zvezi in kasneje na Javnem zavodu za šport (JZŠ) delal kot strokovni delavec za programe športa, vse do upokojitve leta 2012. Medtem sem v obdobju 2001-2007 opravljal naloge direktorja JZŠ in verjetno je prav v tem, zelo zahtevnem in izrazito stresnem obdobju, dokončno dozorela misel, da bi bilo smiselno sistematično predstaviti dosežke na področju urejanja problematike športne infrastrukture.

Pri dolgoletnem delu v šoli, Atletskem klubu in zadnjih 20 let v vodstvu Športne zveze in JZŠ, sem dodobra spoznal zahtevno problematiko vodenja, usklajevanja, načrtovanja in nenehnega pojasnjevanja upravičenosti tega ali onega ukrepa ali odločitve.

V nasprotju z nekaterimi razmišljanji lahko zatrdim, da sem v vsem tem času prav

pri vseh odgovornih čutil željo po celovitem urejanju problematike objektov, brez posebnih prednostnih list, ob upoštevanju strokovnih argumentov in ne nazadnje tudi razpoložljivih možnosti. Najprej kot uporabnik, nato kot izvajalec sem vedno z zadovoljstvom spremljal prizadevanja za urejanje športnega kompleksa in doživil veselje ob realizaciji načrtov – najsibo to pri urejanju problematike v telovadnici na Erjavčevi, odpisu tovornega vagona za zasilno ogrevanje telovadnice po njegovih petnajstih letih delovanja, izgradnji moderne plastične steze leta 1974, postavitvi in ureditvi prve prave tribune, urejanju travnatih površin, novih teniških igriščih, dolgo pričakovani dvorani „Balon“, bazenu, balinarski dvorani..., prav posebej pa v obdobju zadnjih dvajset let, ko so številni novi in preurejeni objekti dodobra spremenili podobo Športnega parka.

Danes je Športni park izjemno funkcionalno zaokrožen kompleks in tvori, skupaj z drugimi objekti v upravljanju (Kajak center, Koren, Kotalkališče, Rolkarski poligon in še kaj), izjemno lep športni center.

Z uresničitvijo projektov v teku bo skoraj v celoti zaključena, pred petinpetdesetimi leti okvirno načrtovana vsebina, ki bo realizirana na osnovi smelega projekta celovite ureditve Športnega parka, izdelanega pred dobrimi dvajsetimi leti.

•••
••• **Vojko Orel**

•••
••• *Uvodnik*

Objekti so osnova športa

Po priključitvi Primorske k Jugoslaviji je bila primarna skrb takratnih oblasti in družbe nasploh obnova porušenega med vojno vihro in zagotavljanje osnovnih potreb prebivalstva. Pri tem je šlo predvsem za gradnjo podjetij in tovarn pa tudi šolske mreže. In prav ob šolah so se v obliki otroških igrišč začeli pojavljati prvi zametki kasnejših pravih športnih objektov.

Dejstvo je namreč, da na območju Goriške nismo podedovali praktično nobenih urejenih športnih površin razen posameznih neopremljenih nogometnih igrišč. Ta so po vojni sicer še dolgo služila svojemu namenu, a vseh potreb, zlasti mladih, po redni in raznoliki športni aktivnosti, niso mogla zadovoljiti. Zato se je v raznih krajih pričelo z organiziranim, predvsem prostovoljnim delom graditi razna športna igrišča.

Zlasti v petdesetih letih pa tudi kasneje je bil pri gradnji športne infrastrukture zelo pomemben prispevek večjih delovnih organizacij, kot so bili Salonit Anhovo, Meblo, Iskra, SGP Gorica idr. Z njihovo pomočjo in ob hkratnem prizadevanju krajevnih skupnosti ter s proračunskimi sredstvi, se je zato športne objekte lahko postopoma pričelo bolj načrtno graditi tako na podeželju kot v nastajajočem mestu. Kljub velikim organizacijskim in finančnim težavam so bili dograjeni tudi dolgo pričakovani večji športni objekti (prenovljeni nogometni stadion s tribunami in sodobnimi atletskimi površinami, plavalni bazen, kajak center in večnamenska športna

dvorana). Šele te pridobitve so omogočile športnikom kvalitetnejšo izvedbo njihovih programov pa tudi boljše pogoje za športno rekreacijo širšega kroga občanov.

Da smo na Goriškem dosegli tako ugodno stanje mreže športnih površin, gre za sluga tudi številnim volonterskim delavcem, ki so na razne načine prispevali svoj delež, ki nikakor ni nezanemarljiv.

Nastajanje popisa gradnje in obnavljanja športnih površin je od avtorja prof. Vojka Orla zahtevalo dolgotrajno in natančno delo. Ker pri svojem delu ni imel na voljo zadostnih pisnih virov, se je bil v veliki meri prisiljen opreti na ustno izročilo starejših športnih delavcev. Pri tako obsežni predstavitvi zato ni bilo mogoče povsem izključiti možnosti nastanka napak – zlasti pri navajanju posameznih datumov – a je verjeti, da bo za njihovo odpravo, če bo to potrebno, po izidu popisa oz. ob morebitnih njegovih naslednjih dopolnjenih in popravljenih izdajah še vedno dovolj časa. Ne glede na pravkar povedano pa si avtor popisa prof. Vojko Orel za svoj prispevek zasluži vse priznanje, saj smo po njegovi zaslugi pridobili kronološki vpogled v stanje športne infrastrukture na območju bivše novogoriške občine, ki bo marsikomu služil kot koristen pripomoček pri bodočem načrtovanju in umeščanju novih športnih površin v naš prostor.

Jože Bratuž

Športni objekti v obdobju 1945–1961

Novi pogoji za razvoj telesne kulture. Pospešeno ustanavljanje športnih društev.

Izjemno slabo stanje na področju objektov. Rast mesta Nova Gorica.

Velika vnema pri prostovoljnem delu. Prvi uspehi na tekmovalnem področju.

Začetki organizirane telesne kulture na Goriškem segajo v leto 1945. Takoj po osvoboditvi je bila naloga novoustanovljene Zveze športnih društev povezovanje in ustanavljanje telesnovzgojnih organizacij.

Ustanavljanje in delovanje društev je naraslo po priključitvi k Jugoslaviji po letu 1947. Društva so nastajala in delovala predvsem tam, kjer so bili dani osnovni pogoji (objekti in tradicija), zato ni čudno, da so prvi uspehi prišli v gimnastiki in atletiki, vse večje je bilo zanimanje za športne igre.

Športnih objektov je bilo malo, večina je bila neprimernih za resno vadbo, prav tako je primanjkovalo opreme, zato so bile obnove, adaptacije in izgradnje novih objektov še kako dobrodošle. Tako so bili najprej postopoma urejeni telovadni domovi v Dornberku, Prvačini, Renčah in Šempetru. Zrasla so tudi igrišča za roket, odbojko, tekmovališča za atletiko in tudi smučišča, najbolj pa je nov razmah doživel nogomet z društvi v Biljah, Mirnu, Renčah in predvsem v Šempetru.

V novo nastajajočem mestu Nova Gorica ni bilo primernih pokritih in zunanjih objektov za vadbo, zato je športnemu namenu služilo „**fizkulturno igrišče ob Fr-naži**“, kjer je bilo leta 1951, na pobudo Atletske zveze Slovenije, organizirano prvo večje atletske tekmovanje na Goriškem. Primorska takrat ni imela niti ene prave atletske steze.

Športne aktivnosti so se odvijale tudi že prej na **igrišču v Solkanu**. Nogometno igrišče je stalo v parku za današnjo črpalko, uporabljali so ga za igranje nogometa, atletiko in druge oblike vadbe. Tu je nogomet igral NK Volga Solkan, ustanovljen leta 1947. Poleg igrišča je bil manjši vadbeni prostor za namizni tenis, ob njem pa garderobi za omenjeni nogometni klub (kasneje prostori steklarne Final).

Ob šoli na Grčni je bila od leta 1953 v uporabi prva nekoliko večja **dvorana – telovadnica** za potrebe šol in društva TVD Partizan. Zraven je bila še ploščad za roko-met, jama za skok v daljino, telovadni drog, kasneje tudi koši za košarko. Dvorana je kmalu prešla v uporabo tekstilnega podjetja Ideal.

Zanimivo je bilo dogajanje na **Kotalkališču** na koncu današnje Erjavčeve ulice. Takoj po priključitvi se je pričela aktivnost v hokeju na kotalkah na že obstoječi ploščadi, v neposredni bližini železniške postaje. Nato so dejavnost preselili na novo zgrajeno ploščad sedanjega kotalkališča na koncu Erjavčeve. Na novi plošči je dolga leta kraljeval hokej na kotalkah, z viškom med sezonama 1955-1957 in osvojitvijo skupno šestih naslovov državnih prvakov. Igrišče je imelo umetno razsvetlavo in z ograjo zaščiten igralni prostor. Na tem objektu so svoj prostor našli kotalkarji, igralci rokometu, košarke, betonsko podlago so preizkusili prvi igralci tenisa, v zasilni mali dvorani so svoj prostor našli igralci namiznega tenisa in tam nadaljevali svoje uspešno delovanje do selitve v telovadnico Partizan v športnem parku leta 1964 in povratku v novo dvorano v letu 1986. Prav namizni tenis ima v svojih vrstah še danes aktivne veterane, ki tam igrajo že več kot 60 let. Kasneje je vodilno vlogo na plošči prevzelo kotalkanje.

Korak naprej v športni infrastrukturi je pomenila izgradnja prvega pravega športnega objekta v Novi Gorici **v letu 1953 – stadiona z atletsko stezo**. Objekt, ki je stal na prostoru današnjega nogometnega igrišča (nekoliko bolj poševno), je vključeval nogometno igrišče, 4-stezno atletsko stezo (krajšo od 400 m) in letno telovadišče. Zasilne garderobe so bile v sosednji „Frnaži“, kasneje pa v baraki na stadionu (le ta je kasneje pogorela in pospešila načrtovani odmik od Erjavčeve ceste).

Objekt je dobro služil namenu do leta 1958, ko se je moral umakniti sistematičnemu urbanističnemu urejanju mesta. Na obljubljenega novega, zgrajenega na današnji lokaciji, so športniki in športni delavci čakali do leta 1962.

Okrajno prvenstvo 1955. Sodnik Peter Žigon.

Bazen pri Meblu – izjemna pridobitev.

V tem obdobju so v mestu in okolici zrasli novi objekti, namenjeni predvsem rekreativnim športnim aktivnostim pa tudi tekmovalcem. **Zgrajena so bila balinišča in letna telovadišča. Smučarji so uporabljali terene na Lokvah** tako za vijuganje kot tudi za tek na smučeh. Aktivnosti smučarjev so se povečale po izgradnji vlečnic na Lokvah in Lazni med letoma 1963-1964.

Na lokaciji z izjemnimi klimatskimi pogoji na reki Soči so se doma in tudi na mednarodni sceni uveljavljali „solkanski kajakaši“ **na divjih vodah**. Rekreativna dejavnost je bila tu prisotna že pred drugo svetovno vojno, pravi razmah pa se je začel z ustanovitvijo Brodarskega društva Solkan leta 1948 in nato z izgradnjo prve čolnarne pod žičnico med letoma 1950-1951 ter kasneje pri Mrzleku. Sledila je presmeritev v kajakaštvo na divjih vodah v letu 1953 in nato stalen vzpon dosežkov na domači in mednarodni sceni. Od leta 1959 imajo pomembno vlogo pokrovitelja Soške elektrarne. Dejavnost se je odvijala na Soči v Solkanu, pri Mrzleku, v Kanalu,

na Mostu na Soči in na drugih brzicah reke Soče. Proga pri Mrzleku se je kasneje umaknila izgradnji solkanske hidroelektrarne, v zameno so kajakaši dobili nove klubske prostore in čolnarne pod elektrarno, kasneje pa še moderno slalom progo na jezu v Solkanu in nato ob progi še objekt Kajakaškega centra Solkan, kjer je danes sodoben kajakaški center svetovnega nivoja.

Za tiste čase je bila izjemna infrastrukturna pridobitev izgradnja **plavalnega bazena ob tovarni Meblo v Kromberku leta 1954** in posledično ustanovitev Plavalnega kluba

Soča, ki je postal organizator plavalnih tečajev in tekmovanj v plavanju in skokih v vodo. Dobri pogoji so omogočili povečano aktivnost tudi v vaterpolu. Bazen, ki je služil tudi kot protipožarna zaščita bližnje tovarne Meblo, je postal odličen letni rekreacijski center in idealen prostor za učenje plavanja za mnoge generacije mladih. Bazen je v prvem obdobju upravljalo Turistično društvo Nova Gorica, zadnjih štirinajst let je bil objekt v upravljanju tovarne Meblo. Bazen je deloval do leta 1988, nato je nastala sedem let trajajoča luknja, ki jo je le delno nadomestil pokriti bazen v današnjem hotelu Perla (zgrajen leta 1976 v sklopu hotela Argonavti).

V leti 1951 in 1952 segajo začetki kegljaškega športa in sicer na enosteznem asfaltnem igrišču na vrtu gostilne Zvezda v Solkanu. V letu 1953 je bil ustanovljen Kegljaški klub ŠD Branik in kmalu zatem zgrajeno dvostezno kegljišče v kletnih prostorih hotela Park. Po letu 1959 so kegljači ostali brez objekta in nanj čakali dolgih pet let. Gradnja novega kegljišča se je začela leta 1961.

Posebno mesto v tem kratkem pregledu si zasluži športni objekt in dejavnost v sosednjem Šempetru.

Ob velikem pomanjkanju objektov je bil **stadion v Šempetru izjema**. Ostal je še iz časov pred drugo svetovno vojno in je bil prvotno namenjen šolanju otrok padlih italijanskih pilotov. Leta 1951 so igrišče razširili, uredili okolico in ograjo.

Objekt je stal na izjemno lepem prostoru, s prijetno okolico pri glavnem igrišču in izjemnimi klimatskimi pogoji. To je potrdil tudi inženir Stanko Bloudek ob obisku v Šempetru.

Igrišče „za Bolnico“ je pravo vlogo dobilo po združitvi nogometnih ekip iz Bilj, Mirna in Šempetra v letu 1947 in nadvse uspešnemu delovanju kluba do leta 1963, ko so nogometni klub preselili v Novo Gorico (združitev NK Gorica in NK Branik).

Danes je na južnem delu stavba bolnišnice, viden je le severni del objekta, kjer so bile garderobe, dvignjena brežina kot naravna tribuna in še kar nekaj velikih dreves, ki so tam rasla že pred 60. leti.

V okviru društva, s prvotnim imenom FD Gorica in kasneje pretežno kot Železničarski nogometni klub (društvo) Nova Gorica, je poleg nogometa delovalo še več sekcij: hokej na kotalkah, boksarska, kolesarska, namiznoteniška, balinarska, sabljaška in smučarska sekcija.

Objekt je imel poleg nogometne površine še atletsko stezo iz črnih ugaskov dolžine 330 m (4 steze), na igrišču so metali tudi disk in kopje ter bombo – z zaletom po travi.

Zunaj igralne površine, med drevesi in zelenjem, sta bili še skakališči za višino in daljino ter krog za suvanje krogle.

Na desni strani (gledano iz smeri stare bolnice) je bilo igrišče za košarko in odbojko, desno od njega

pa še ograjeno igrišče za tenis, ki je bilo kasneje opuščeno.

Objekt so, poleg nogometašev, uporabljali učenci in dijaki nižje gimnazije (kasneje OŠ Šempeter) za pouk telesne vzgoje (predvsem do leta 1955, ko so zgradili telovadnico), na njem so trenirali tudi atleti in atletinje, tako domači kot tudi tisti, ki so nastopali za klube v drugih krajih Slovenije.

Tu se je odvijalo nekaj atletskih tekmovanj regionalnega nivoja, pa tudi šolska in regijska atletska tekmovanja v krosu.

Zakaj atletika tu ni zaživela v večji meri je vprašanje za nadaljnje brskanje po podatkih in spominih še živčih uporabnikov.

Objekt so vzdrževali športni delavci s prostovoljnim delom, pretežno s prostovoljnim delom je bil dodatno urejen v letu 1951.

Ekipe ŽNK Gorica.

Otvoritev.

27. maja 1962 se je v Novi Gorici zgodil izjemen dogodek – mlado mesto je dobilo sodoben stadion.

Na otvoritvi stadiona je nastopilo skoraj 5000 mladih, ki so ob izjemni množici gledalcev (več kot 10 tisoč) izpeljali imeniten Festival telesne kulture. Program, ki

Rojstvo Športnega parka v Novi Gorici – leta 1962

Pomemben temelj na področju zagotavljanja pogojev za razvoj športa v mladem mestu

Skladno z razvojem sistema upravljanja s športom se je izboljševala organizacijska shema in večalo število aktivnih udeležencev, kar je omogočalo odločitve o gradnji novih objektov.

Tudi na osnovi koriščenja objektov na stadionu v Novi Gorici v času 1953-58, se je pokazala potreba po sodobnejšem objektu višje kategorije, ki bi zadovoljil večje število uporabnikov.

Tako je zrasla odločitev o izgradnji mestnega stadiona, na katerega pa je bilo treba čakati nekoliko dlje od predvidenega.

⋮ **Nastop gasilcev.**

jočih so tudi gledalci prišli iz celotnega goriškega okraja od Vipave do Bovca.

Impozantna športna manifestacija je še vedno eden največjih športnih dogodkov na Goriškem in je bila takrat pravi športni praznik za celotno Severno Primorsko. Prireditelj je doživela odmevno pozornost medijev, posebej v reportaži Primorskih novic.

Novi športni park je imel nogometno igrišče, 6-stezno atletske stezo – prva prava steza na Primorskem, objekt z garderobami, notranjo ograjo, del zunanje ograje. V gradnji sta bila še dva samostojna objekta, 4-stezno pokrito kegljišče (začetek

⋮ **Mimohod.**

je obsegal dvajset točk, je požel navdušeno odobravanje občinstva in priznanje nastopajočim in organizatorjem.

V programu otvoritve so sodelovali: mladi športniki, športnice, učenci, dijaki, gasilci, vojaki, nastopili so tudi člani republiške gimnastične reprezentance in študentje Visoke šole za telesno kulturo. Tako kot večina nastopa-

⋮ **Zbor nastopajočih.**

gradnje leta 1961 in dokončanje leta 1964) in zunanje 4-stezno balinišče (zgrajeno 1963 leta). Izjemna prednost za uporabnike – športnike, učence in dijake – je bila bližina objektov kraju bivanja in šolanja. Začela se je izgradnja kompleksa, ki danes povezuje objekte v Športni park Nova Gorica.

Posebna značilnost izgradnje novega športnega parka je bilo prostovoljno delo. Pri gradnji je sodelovalo praktično vse prebivalstvo mladega mesta ter učenci in dijaki. Delovnih akcij so se morali udeležiti predstavniki društev in člani družbeno političnih organizacij. Njihov prispevek je omogočil hitrejšo gradnjo, saj je bil spodbuda tudi lokalni oblasti za večjo podporo.

⋮ **50 let kasneje; Miha Ravnik, Tonica Kofol in Vlado Krpan.**

Med imeni glavnih akterjev pri gradnji in slovesni otvoritvi najdemo znana imena goriškega športa: Požar Drago, Škarabot Miro, Humar Ivan, Vončina Karlo, Štrukelj Andrej, Krpan Vlado, Ravnik Miha, Furlan Dušan, Kofol Tonica, Skočir Iva, Simoniti Norma, Žigon Peter, Pignatari Igor, Franko Andrej, Štrukelj Julij, Lukežič Darko, Jelen Štefan, Gorkič Ivo, Vončina Nada, Koren Albina, Burja Stane in mnogi drugi, ki so sodelovali tako pri gradnji kot tudi pri pripravi in izvedbi slovesnosti ob otvoritvi.

Joško Štrukelj je bil predsednik Okrajnega odbora za telesno kulturo.

Gabrijel Leban je bil predsednik Festivalskega odbora za otvoritev stadiona. Širši seznam organizatorjev je štel 35 članov, ožji operativni pa 18.

Dokumentacija v zvezi s pripravo in izvedbo otvoritvene slovesnosti je zelo obsežna. Med številnimi podrobnimi navodili za pripravo in izvedbo posameznih točk je poudarek na hitrem odvijanju programa, usklajenosti izvajalcev, skrbno pripravljeni opremi in oblačilom nastopajočih.

⋮ **Nastop vojakov.**

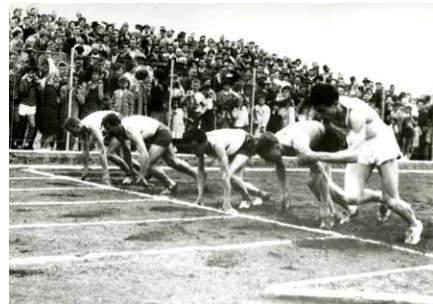

⋮ **Zastavonoše.**

Organizatorji so poskrbeli za prenočišča in prehrano za 500 nastopajočih, v točki z baloni je nastopilo 980 otrok, ki so v zrak spustili 2000 balončkov, v točki preskoki orodij je nastopilo 400 učencev in dijakov, 280 vojakov je nastopilo v zelo zanimivi sestavi, ki je navdušila gledalce, v izjemni vaji z lestvami se je izkazalo 160 gasilcev, 150 deklet je nastopilo v vaji z obroči, zastave je nosilo 50 fantov, nastopilo je večje število atletov in atletinj in še vrsta drugih udeležencev.

Zelo zanimivi so podatki o številu orodij in opreme zbrane iz celotne Severne Primorske. Orodja za preskoke: 84 blazin, 18 koz, 9 konjev in 18 švedskih skrinj je posodilo 22 društev TVD Partizan. Za potrebe posameznih točk je organizator nabavil ali si sposodil veliko opreme in rekvizitov (nekaj števil):

- 500 dolgih belih hlač
- 180 športnih dresov
- 120 svilenih ženskih krojev
- 150 obročev
- 166 različnih zastav

100 m – start.

Množica gledalcev.

St. 23 PRIMORSKE NOVICE STRAN II

Nepozaben dogodek za vse

VELIK FESTIVALNI NASTOP V NOVI GORICI

Svečan mimohod vseh nastopajočih, od pripadnikov JLA do otrok, je bil uvod v množični nastop. Ko so se vsi nastopajoči zbrali na zeleni površini novega igrišča in v en glas zapeli »Lepo je v naši domovini biti mlad«, je bila zaključena otvoritvena točka. Ki je med gledavci zapustila nepozaben vtis. Po pozdravnem govoru sekretarja okrajnega komiteja Zveze komunistov Tineta Romkarja, prebrane govorila za maršala Tita, ki ga je brala mladinka Marica Laharnar iz Tolmina in podpravnika Marijana Lenarčiča, ki je v imenu Centralnega komiteja Ljudske mladine Slovenije in Zveze za telesno kulturo Slovenije sporočil veselo novice, da sta ti dve vodstvi dodelili občinskemu odboru za telesno vzgojo v Novi Gorici drugo nagrado v vrednosti 250.000 din. se je začel tri ure trajajoči program.

V živobarvnih oblekah — narodnih nošah — so se prvi predstavili učenci osnovne šole Soklan. S točko »Narodna kolca« so navdušili gledavce. Avtorica Nada Vondrača je v vajo vnesla veliko ljubezni in s tem dosegla priklonost nastopajočih. Okoli 1000 pionirjev je nato uprizorilo nepoznano silko z vajo »Balončki«. Šele ko so balončke spustili, da so se porazgubili po nebu in jih je veter odnesel proti državni meji, so se pomirili gledalci. Bil je to zares lep prizor, pa tudi najlepše priznanje avtoricama Simončičevi in Kofolovi, ki sta, to bodi mimogrede povedano, hotovali tudi vaji s pisanimi trakovi.

Simultani preskoki — je bila naslednja točka, ki je gledavcem prikazovala vse oblike splošne vadbe, preskoke čez kono, konja in švedske skrinje. Pri teh vajah je potrebna hitrost, pa tudi dobna mera poguma. Avtorica Igor Pignatari in Stefan Jelenc sta točko dosegla svoj namen. Sledele so točke »Pisani trakovi« in »Skakalci«. Zivahno in za gledavce privlačno so pionirji pokazali vajo spretosti in hitrosti.

Republički vrsti in vajah na orodju in študentje ljubljanske visoke šole za telesno kulturo so v preskokih preko konja, na dro-

gu in parterju prikazali lepote orodne telovadbe. Med telovadci je občinstvo opazilo domačina Dušana Furlana — večkratnega državnega prvaka — ki s svojo izvedbo na drogu ni prav nič zaostajal za mladimi atleti.

V belih oblekah in z izredno lepo zaključeni »Belokranjski mi pisar« je idrijska mladina napravila nepozaben vtis. Zovarišu Kiklju iz Idrije, ki je točko nastudiral, gre za to zamisel vse priznanje. Z vajo »Na vaški poljan« — točko je pripravil Ivo Gorkič — pa je mladina na enostaven način prikazala vrhine splošne vadbe.

Gasivci — iz 16. društev goriškega okraja — so s svojimi vajami na lestvah dokazali, da so pri njihovem delu vedno potrebne smelost, hrabrost, hitrost, natančnost in pogum. Vajo je vodil Zorko Zavrtnik. »Nagajivka«, ki jo je pripravila Norma Simončičeva, pa je bila točka, ob kateri se je občinstvo vzradostilo nad lepoto zdravjem in veseljem mladitih.

Učenci osnovnih šol iz Vipave, Ajdovšine in Dobravej so pod vodstvom tovariša Pračka prikazali vajo za rast, vzgojo in krepitev mladega človeka.

Tolminsko učiteljske je pripravilo s svojo vajo z obroči eno najlepših točk. Albina Korenova je s svojimi živobarvno oblečenimi diškinjami izredno navdušila in osvojila občinstvo. Izvedba te točke je bila elegantna in točna. Prav zaradi tega je žela ženski atletski klub. Med ženskimi Mrazova (Tolmin) 14,2. Na 1500 m Kavčič (Tolmin) 4.14,2. Tolminci so osvojili tudi prvi mesti v ženski štafeti 4x100 s časom 58,2 in med moškimi s časom 48,7.

Kaj pa organizatorji? Brez pretiravanj lahko damo prav vsem, ki so na kakršenkoli način sodelovali v pripravah očno od-

lično. Okrajni odbor za telesno kulturo Gorica s tovarišem Jožkom Štrukljem na čelu in okrajni festivalni odbor s tovarišem Gabrielom Lebanom so storili vse potrebno, da je bila prireditev na novem novogoriškem obsejtu teledna, katerine si lahko samo želimo. Priznanje pa gre tudi številnim profesorjem in učiteljem telesne vzgoje, ter drugim proavnetnim delavcem. Mnogim vodnikom telesnokulturnih društev in vseh goriških mladini, ki je sodelovala na velikem festivalu v Novi Gorici. Ni odveč če za konec še enkrat zapisemo, da bo ostal nedeljski popoldan številnim obiskovavcem v spominu kot izreden dogodek, za Goriško telesnovozgojno dejavnost pa se s tem dnem začela nova stran razvoja.

Andrej

OKRAJNO PRVENSTVO V LAHKI ATLETIKI

Pretekli teden je bilo na šempetarskem igrišču prvenstvo goriškega okraja v lahki atletiki. Nastopilo je okoli 30 tekmovalcev, nito pa prišli Tolminci. Zaradi tega je prireditev precej izginila na privlačnosti.

Rezultati zmagovalcev: Član: tek 100 m: Velikonja (Sokl. el.) 12,3; 200 m: Tomazič (Anšov) 41,6; 300 m: Vilimo: Slapernik (Sokl. el.) 1,8; Kopač (Tolmin) (Anšov) 31,0 in štafeta 4x100 m: Soške el. št. 1. Članice: teki 100 m: Ušaj (Elastro Gorica) 14,1; daljina: Ušaj (Elastro Gorica) 4,6; krogi: Lozaj (Elastro Gorica) 8,2; disk: Lozaj 29,8; krogelj: Lozaj 28,4. Mladinci: tek 100 m: Šturm (Renc) 11,9; 200 m: Bratini (Dobrovo) 21,2; daljina: Zora (Šempeter) 4,4; všina: Gre (Šempeter) 2,9; disk: Šturm (Renc) 31,3; krogelj: Šturm (Renc) 14,4; štafeta 4x100 m: Šempeter 52,2. Mladinke: 100 m: Krpac 14,3; 200 m: Vrovec št. 4 daljina: Vrovec 4,07; všina: Zorc; krogelj: Koron (vse Šempeter) 7,27; štafeta 4x100 m: Šempeter 4,4.

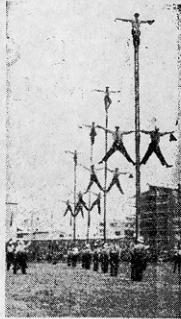
Triglav : Gorica 2:1

V Kranju so se v nedeljo sestali v prvenstvenem nogometnem srečanju moštvi kranjskega »Triglava« in »Gorice«. Domačini so prikazali eno najlepših iger v prvenstvu, ki so tem osvojili dragoceni točki. Vrtar Brezovčec je imel polne roke dela, tako da je lahko pokazal vse svoje sposobnosti in se je na temni predstavi kot najboljši mož na igrišču. Po 60. minuti ga je zaradi poškodbe zamenjal rezervni vrtar Modet. Novogoričane je v srečanju s Kranjčani spremljala izredna smola. V 60. minuti so imeli pompati avtogolom — povsati rezultat gostom na 1:1. Prvi gol na 80. minuti pripravil tudi enajstmetrovski gol. Časni gol za Goričane je dosegel v 72. minuti Kralj.

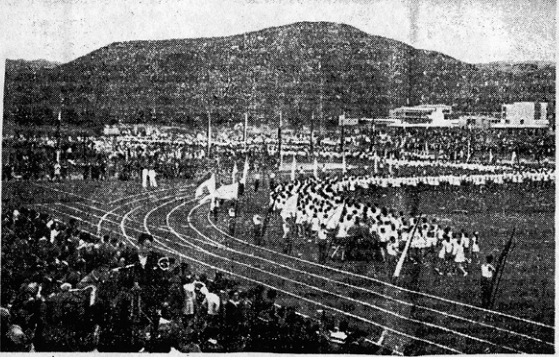
V nedeljo sprejme moštvo »Gorice« goste enajstotice Celja.

Mladostni drug

Na tradicionalnih II. mednarodnih mladih dirkah za nagrado »Kranjski« v Ljubljani so med sezonskimi tekmovalci iz vse Slovenije sodelovali tudi novogoriški motoristi. Nastopili so tudi avtorica Avtorica...

Gasivci so lepo uvedli svojo vajo »Na lestvah«

Pogled na del gledavcev in nastopajočih ob začetku prireditve

Članek v Primorskih novicah.

Rast objektov v novem Športnem parku – obdobje 1963-1973

- Prva prava telovadnica v mestu.
- Prvi poskusi planiranja celovite ureditve prostora namenjenega športnemu parku.
- Zaostajanje za načrtovanimi gradnjami.

Novozgrajeni stadion je imel atletske stezo (6 stez iz rdečih ugaskov), na začetku še niso bila urejena skakališča in metališča. Prvo atletske tekmovanje je bilo jeseni leta 1962 – mladinsko prvenstvo Slovenije. Novoustanovljeni atletske klub je takoj spomladi 1963 leta organiziral Otvoritveni atletske miting, ki je v naslednjih tridesetih letih postal nekakšen promocijski športni dogodek v mestu.

Igralna površina za nogomet še ni bila povsem urejena, igrišče je bilo pripravljeno za uporabo v letu 1963. Nogometni klub je jeseni istega leta začel novo poglavje v zgodovini nogometa na goriškem. Tu je začela igrati združena ekipa Nova Gorica (združitev ekipe NK Gorica iz Šempetra in Branika iz Nove Gorice). Tedaj je bilo na voljo tudi pomožno igrišče na mestu kjer stoji še danes.

Poleg igrišča in atletske steze sta bila v gradnji še dva objekta, **balinišče (odprto leta 1963) in kegljišče (1964).**

Po izgubi leta 1958, so tudi kegljači ponovno prišli do svojega objekta. Leta 1964 je bilo, po treh letih gradnje, namenu predano prvo 4-stezno asfaltno igrišče na primorskem. Leta 1969 je ročno postavljanje zamenjala avtomatika, leta 1976 so asfaltno stezo nadomestili s plastičnimi.

Skupaj z novimi objekti, opremo in novimi klubi se je večalo tudi število panog in obseg dejavnosti.

Z večanjem števila športnih klubov in tudi števila učencev in dijakov, so porasle potrebe po dodatnih objektih in prav kmalu je dozorela odločitev o izgradnji prvega pravega pokritega športnega objekta.

Leta 1963 se je začela gradnja telovadnice, ki jo danes poznamo pod imenom **Telovadnica Partizan**. Tudi tu je imelo veliko vlogo prostovoljno delo: čiščenje in zbiranje zidakov bivše „Frnaže“, zemeljska dela pa tudi instalacijska opravila v okviru Elektro šole.

Nova telovadnica je bila zgrajena

1964 leta. Slovesna otvoritev z izjemnimi telovadci, odbojkarji in drugimi športniki, je takoj jasno pokazala, kako pomembna je pridobitev za takratni čas in za bodoče rodove.

Odprtje so počastili številni gledalci, ki so napolnili veliko in malo dvorano ter majhen balkon. Dvorana je bila izjemna pridobitev za vadbo ekipnih športov kot sta košarka in odbojka ter dodatna možnost za vadbo v individualnih športih kot so

••• Maketa telovadnice in drugih objektov ob Erjavčevi, 1963.

••• Telovadnica Partizan, 1964.

gimnastika, judo in atletika, prav posebno mesto pa je imela splošna vadba za vse starostne kategorije v okviru TVD Partizan Nova Gorica.

Dobili smo veliko in malo dvorano za pouk telesne vzgoje, za vadbo in tekme. Pridobitev je pomenila velik korak naprej pri izvajanju procesa treninga v klubih in rekreaciji občanov, omogočala je tekme v košarki in manj v odbojki (zaradi prenizkega stropa).

Mala dvorana je bila namenjena bolj gimnastiki, borilnim veščinam, namiznemu tenisu, splošni vadbi in pouku telesne vzgoje v šolah.

Gradnja in delovanje telovadnice ima zanimivo zgodbo z ogrevanjem. Prvotno dvorana ni imela ogrevanja. Po ne povsem preverjenih podatkih naj bi to bilo zato, ker pri nas zime niso tako hude. Seveda se je takoj pokazalo, da zime res niso hude, vendar je ogrevanje nujno. Sledila je zasilna in izvirna rešitev (1965) – pripeljali so tovorni železniški vagon, vanj montirali star kotel lokomotive in ga povezali z na novo postavljenimi radiatorji v dvorani. Standard se je zvišal, v prostorih je nastala potreba po zaščiti radiatorjev zaradi nevarnosti poškodb in taka zasilna rešitev je zdržala zelo dolgo.

Mnogi športniki se še spominjajo, da je bilo potrebno, predvsem zvečer ter pred in med treningom, zakuriti ali vsaj naložiti peč, da si lahko računal na toplo vodo po treningu.

Samo ogrevanje ni bilo preveč učinkovito, temperatura v dvoranah in garderobah je bila daleč od primerne, kar dokazuje tudi odločba inšpekcije iz leta 1967, ki je dovolila vadbo v zimskem času samo ob sončnih dnevih in le od desete do petnajste ure. To je bila samo ena od pomanjkljivosti, ki pa ni privedla do zaprtja telovadnice. Pouk in treningi so se odvijali naprej, urejanje pa je trajalo še vrsto let.

Vagon in kotel sta, tudi po zamenjavi kotla v letu 1975, dolgo služila namenu. Šele

težko pričakovana dograditev toplovodnega priključka, povezanega s kotlovnico SGP Gorica (Presta) in ureditev toplotne postaje, je bila ustrezna rešitev in pogoj za odstranitev legendarnega vagona (leta 1980 – uporabno dovoljenje do leta 1982). Šele takrat so pogoji za ogrevanje postali primerni za potrebe športne vzgoje, treninge in vadbo.

Nogometni in atletski stadion sta imela vodilno vlogo. Pravi atletski praznik je bil 14. 9. 1968 - II. Kriterij slovenskih mest – prvi športni dogodek na našem področju, ki

ga je direktno prenašala televizija. Prireditelj je bila v sklopu praznovanja 25-letnice splošne vstaje na Primorskem.

Leta 1972 je bila Nova Gorica organizator srečanja mladinskih atletskih reprezentanc Jugoslavije in Italije.

Nogometaši so igrali vidno vlogo v slovenski ligi, v športnem parku je v tem obdobju gostovalo kar nekaj znanih ekip.

Stadion je le postopoma dobival nove objekte. Leta **1965** so zgradili **asfaltno**

igrišče za roket in delno uredili pomožno igrišče za nogomet. Ob telovadnici so leta **1967 uredili letno telovadišče**, ob balinišču pa leta **1968 asfaltno ploščad za košarko**.

Športni park je postopoma dobival zunanjo ograjo. Med letoma 1971-1972 je bila ograja postavljena skoraj v celoti.

Leta 1972 je bilo zgrajeno asfaltno igrišče za odbojko in izvedena preplastitev roketnega igrišča z novim asfaltom. Večji problem je bilo zahtevno urejanje pomožnega igrišča, ki je bilo kar nekaj časa neuporabno. Vzrok za težave je bila preobremenitev tako pomožnega kot glavnega igrišča, ki je bilo prav tako v slabem stanju.

Vzdrževanje športnih objektov in delovanje Občinske zveze telesno kulturnih organizacij (OBZTKO v nadaljevanju) je bilo ločeno. Za objekte je skrbel Odbor za športni park, ki je samostojno deloval do konca leta 1977, ko so vse zaposlene priključili delovni skupnosti OBZTKO, odbor je ohranil posvetovalno vlogo kot organ OBZTK.

Po preselitvi strokovne službe OBZTK v prostore telovadnice (leta 1968) je le ta opravljala administrativne in finančne naloge za Odbor športnega parka in Doma na Lazni.

Odbor je bil sestavljen iz prostovoljcev, zaposleni so bili le vzdrževalci v športnem parku in Domu na Lazni. Tako v Odboru za športni park kot tudi v OBZTK so stalno poudarjali, da ni bistvenega napredka pri gradnji novih objektov, da je zanemarjeno tudi vzdrževanje obstoječih objektov, saj je bilo namenskih sredstev občutno premalo.

To je pokazal posvet športnih in političnih delavcev na to temo v letu 1969, korak naprej je bilo naročilo za izdelavo načrtov za ureditev športnega parka. Iz prvotnega projekta je izpadlo kar nekaj objektov, med njimi bazen, upravna stavba in mini golf, plan izgradnje za ostale objekte je ostal, žal še vedno v okviru želja. Bistvenih premikov kljub temu ni bilo.

Prizadevanja za hitrejšo urejanje infrastrukturne problematike so se stopnjevala potem, ko je vodenje odbora prevzel prof. Ivan Kovačič. Zelo aktivni odbor je pritiskal na občinske strukture z zahtevami za ureditev glavnega stadiona in odpravo pomanjkljivosti v telovadnici. Stvari so se začele premikati iz mrtve točke in leta 1974 je bil uresničen velik projekt izgradnje atletske steze iz plastike in sanacija glavnega nogometnega igrišča, kasneje se je postopoma odvijala tudi sanacija telovadnice. Pomanjkanje pokritih vadbenih površin v mestu se z izgradnjo telovadnice „Partizan“ ni bistveno izboljšalo, saj dvorana za tekme višjega ranga, tako po velikosti kot po višini, ni bila primerna.

Probleme je omilila prepotrebna izgradnja **telovadnice – dvorane ob šoli Milojke Štrukelj** (1972), ki je bila za košarko in odbojko primernejša, ni pa omogočala tekem v roketu. Pridobitev je bila tudi **telovadnica v Solkanu** (1964), predvsem za potrebe pouka telesne vzgoje, interesno vadbo otrok in rekreacijo občanov.

Izgradnja pretežno šolskih telovadnic ob osnovnih šolah po občini (v 60. in 70. letih) je omogočila uveljavitev novih panog in razmah že obstoječih: odbojke v Kanalu, košarke v Desklah, splošne telesne vzgoje in rekreacije na Dobrovem, Šempetru, Renčah, Dornberku, itd.

Zunaj mestnega območja se je zgodil velik premik v razvoju **smučarskega športa**. Že 1959 je bila na Lokvah postavljena prva nihalna žičnica. **V letih 1963-1964 so bile na Lokvah postavljene tri smučarske vlečnice, na Lazni še četrta in hkrati kupljen in obnovljen dom s 44 ležišči**. Za dolgo vrsto let je bil Novogoričanom na voljo priročen smučarski center, dom na Lazni, pa tudi priročen kraj za osnovne telesne priprave športnikov, tečaje smučanja in strokovnega usposabljanja. Dolga leta so prizadevni člani Odbora za športni park in Odbora za dom na Lazni skrbeli za nemoteno delovanje doma s prostovoljnim dostavljanjem hrane tudi v zahtevnih zimskih razmerah. Marsikaj je bilo potrebno prinesiti peš v nahrbtnikih, nekaj je bilo tudi zahtevnih akcij prenosa poškodovanih do Lokvi.

⋮ **Množični pohodi po poteh IX. korpusa.**

Na Lokvah je že v letu **1953** zrasla tudi **smučarska skakalnica**, zgrajena praktično na naravnem terenu, ki je skakalcem služila do leta 1982, ko je bila tu zadnja tekma. V vsem tem času so bile Lokve tudi izjemno primeren kraj za smučarski tek. Aktivnosti so se odvijale že pred drugo svetovno vojno in zagnani smučarski tekači so v naravi uživali tudi po priključitvi k Jugoslaviji. Priprava prog je zahtevala veliko truda in potrpljenja, nekoliko lažje je bilo po nabavi prvega teptalnega stroja leta

1978, s katerim so možnosti za tek razširili na večje področje in omogočili uporabo izjemnih terenov na Mali Lazni in sosednjih pobočjih.

Izjemno priljubljeno zimsko in tudi letno turistično središče je postopoma izgubljalo vlogo in kljub večkratnim poskusom nikomur ni uspelo kraju vrniti vloge in slovesa, ki bi si ga zaslužil.

Danes kraj športno turistično životari in vsi skupaj upamo na boljše čase, ustrezna vlaganja v infrastrukturo in ne nazadnje tudi na prave zimske razmere nekdanje tako značilne za kraj.

Posebno priznanje za ohranjanje športne aktivnosti na Lokvah si zasluži Rajmund Kolenc, dolgoletni športni delavec, po rodu domačin, ki preko društva LO-KO drži pri življenju vsaj minimalne športno rekreativne aktivnosti, hkrati pa s svojimi zbirkami in razstavami ohranja povezavo z minulimi časi. Je eden redkih, ki še ni obupal in prav je tako.

Levo spodaj viden skelet telovadnice.

Prve generacije atletinj na stezi.

Prvi pravi poseg v infrastrukturo po otvoritvi stadiona in telovadnice – obdobje 1974-1992

Nova plastična atletska steza – izjemna pridobitev.

Posodobitev telovadnice, primerna ureditev ogrevanja.

Prva teniška igrišča, balon za zimsko vadbo, ureditev prvega dela tribune...

Po nekajletnem prepričevanju in zatišju pri gradnjah se je Odbor športnega parka, na čelu s predsednikom Ivanom Kovačičem, lotil akcije za učinkovitejše urejanje že nekoliko utrujenega objekta (drugi večletni člani odbora so bili: Drago Požar, Rajko Slokar, Cveto Hvala, Andrej Franko...).

Najprej je na vrsto prišla izjemno smela odločitev za izgradnjo plastične steze, sanacija trave in odvajanje vode z nogometnega igrišča. Kasneje je bila potrebna zamenjava poda v telovadnici, najprej parketa v veliki in nato v mali dvorani (plastična masa), še nekaj let je namenu ogrevanja telovadnice služil „železniški tovarni vagon“, vse do ureditve toplovodnega priključka na kotlovnico SGP Gorica. Zgrajen je bil prvi del bodoče tribune, balinišče je dobilo streho, urejeni so bili zunanji vadbeni objekti ob telovadnici, metališče za disk in kladivo na pomožnem igrišču, pomožna tekaška steza iz ugaskov na pomožnem igrišču (tudi nagnjena steza za vadbo hitrosti). Za ljubitelje tenisa je bila pomembna pridobitev izgradnja dveh asfaltnih (1976) in treh peščenih teniških igrišč (1978), dodatnih treh peščenih (1990) in postavitve balona za zimsko vadbo (1991), končno so bili urejeni prostori v ogrodju tribune.

Zunaj športnega parka je bilo več novosti: postavitve prve Trim steze v Panovcu, postopna in nato temeljitejša obnova objektov na Kotalkališču, urejanje Doma na Lazni, Športna zveza je pridobila ustrezne poslovne prostore za delo in prostor za prvi pravi Fitnes z utežarno.

Vse to se je dogajalo ob stalnem procesu vzdrževanja zunanjih objektov in pokritih vadbenih površin. Vedno so bila problem manjkajoča sredstva za vzdrževanje in premajhno število zaposlenih vzdrževalcev. Vodilni športni delavci na občini, v Športnem parku in v Športni zvezi so ugotavljali, da je financiranje vzdrževanja objektov sistemsko neurejeno, predvsem pa, da je potrebno obstoječo slabo infrastrukturo izboljšati.

Med ukrepi za izboljšanje pogojev delovanja objektov, delovanje delovne skupnosti in organov OBZTKO, je bil nakup prostorov v hiši na Leninovi (danes Rejčeva ulica) v letih 1976-1977. V stavbi na severni strani športnega parka je imela zveza najprej prostore v nadstropju za strokovno službo, kasneje v pritličju še sejno sobo in nato še enega prvih fitness prostorov v mestu – urejene prostore z „utežarno“ in fitness napravami. To je pomenilo pomembno pridobitev tako za delovno skupnost kot tudi za bazični trening športnikov.

Leto 1974 – v okviru spomladanskega Otvoritvenega mitinga si je objekte ogledala delegacija družbeno političnih funkcionarjev, športnih delavcev in vodstva Športne zveze. Beseda je tekla o možnostih za preplastitev steze s plastično maso na južnem polkrogu atletske steze vsaj za spodoben trening skokov. Če se prav spomnim, je v nekem trenutku razgovora predsednik Odbora športnega parka Ivan Kovačič postavil nekoliko provokativno vprašanje: „Mar res nismo v stanju narediti nekaj dobrega za novogoriški šport in postaviti **ново stezo iz plastike** na celotnem objektu?“

.....
 Začetek gradnje steze in obnove igrišča – 1974.
 .....

.....
 Gradnja v teku – 1974.
 .....

.....
 Ogled poteka gradnje.
 .....

.....
 Zaključna dela.
 .....

Korajžna pobuda je kmalu rodila sadove in tu je bila hitra odločitev, da se gradnja lahko začne.

Že maja so prve lopate zasadili člani mladinske delovne brigade za katero ima precej zaslug Branko Jelen, takratni ravnatelj EGŠC (Elektro gospodarski šolski center) in dolgoletni atletske delavec. Stezo so prekopali in poti nazaj ni bilo več. Jeseni so se začela večja gradbena dela z izvajalcem SGP Primorje. Takrat prvič srečamo na stadionu v vlogi graditelja kasnejšega predsednika AK Gorica **Marjana Mamiča**.

Zima je graditelje prehitela in zadnja dela s polaganjem in barvanjem mase so bila končana skupaj s prihodom pomladi. Zelo pomembno vlogo pri odločitvi o posodobitvi in sami gradnji je imel **Bojan Ožbolt**, predsednik novogoriške Samoupravne interesne skupnosti za telesno kulturo.

.....
 Ivan Kovačič in Andrej Franko pri kontroli steze.
 .....

držav in Nemčije. Prav za priprave reprezentantov Jugoslavije so leta 1976, predčasno, samo zanje, odprli hotel Argonavti.

Druga atletska steza s plastično maso v Sloveniji je pomenila smelo, a več kot koristno odločitev.

V okviru izgradnje steze je bila sanirana tudi travnata površina za nogomet in urejen sistem za zalivanje.

Leto 1975 – aprila je izjemen otvoritveni miting potrdil upravičenost naložbe. To je potrdila otvoritev steze z udeležbo vrhunskih atletov na čelu z evropskim prvakom na 800 m Lucianom Sušnjem. Naložbo je v kasnejših letih povsem upravičil atletske klub in celo presegel pričakovanja tako z dosežki kot z organizacijo vrhunskih prireditev in kar množičnim športnim turizmom. Skoraj desetletje je bil stadion prizorišče odmevnih množičnih priprav atletov iz celotne Jugoslavije ter predvsem skandinavskih

Izjemen
otvoritveni
miting – start
800 m, 1975.

Obdobje med leti 1977 in 1991 – smeli načrti so športnim delavcem dali nov zagon in ob priliki organizacije prvenstva Jugoslavije v atletiki leta 1977, je bila v rekordnem času postavljena **betonska tribuna za približno 400 gledalcev (dolžine 16 m)**, kar je pomenilo začetek gradnje tribune namesto odsluženega nasipa „grive“.

Žal se je proces gradnje zaustavil, zapletlo se je z legalizacijo in dokumentacijo, tako

da smo šele sredi **80. let doživeli začetek urejanja tribune na sedežnem delu, novih garderob in klubskih prostorov v spodnjem delu.**

Prva betonska tribuna, 1977.

Pogled na celoten stadion – 1976.

Pogled iz stare tribune.

Športniki in drugi uporabniki so dokončanje objekta dočakali šele **v letu 1991**. Pridobili smo 4 garderobe za domače in goste (te 4 so bile kasneje preurejene v dve večji, bolj funkcionalni), garderobo za atlete, manjšo garderobo za sodnike, prostor za vodstvo prireditev, priročno skladišče, priključek na kotlovnico in toplotno postajo, ki je omogočala primerno ogrevanje.

V zgornji etaži je bilo pet klubskih pisarn, ki so prišle zelo prav. Za uporabnike je bil to lep korak naprej, predvsem zato, ker so vsi ti prostori še vedno osnovna garderobna struktura za nogomet in organizacijo drugih prireditev. Prostori so pomenili pomembno prostorsko pridobitev, kar se je kazalo zlasti pri povečanju števila garderob. Pomenili so dokaz, kako nujno je bil tak objekt potreben, hkrati pa tudi smernica, kaj vse je še potrebno storiti za vsaj minimalno zadostitev potrebam uporabnikov.

Kako zelo neučinkovito je bilo urejanje infrastrukture pove podatek, da je bila tudi ta gradnja brez ustrezne dokumentacije in legalizirana z izjemnimi prizadevanji vodje vzdrževanja Stojana Skubina šele v letu 2001.

Po letu 1975 je atletska steza omogočila vrhunske pogoje za vadbo in organizacijo atletskih tekem. Vsakoletni otvoritveni miting je pomenil velik športni dogodek. Prvenstva Jugoslavije, na čelu z absolutnim letom 1977, mladinskimi prvenstvi in prvenstva Slovenije v vseh kategorijah, so mesto Novo Gorico postavili v krog organizatorjev najvišjega ranga. Kot dobri organizatorji so novogoriški športni delavci že leta 1980, med prvimi v Jugoslaviji, pridobili sodobne merilne naprave s fotofinišem. Leta 1980 je Nova Gorica gostila morda največje atletsko tekmovanje, reprezentančni članski troboj moških in ženskih ekip Jugoslavije, ČSSR in Švice (dvodnevni direktni televizijski prenos) ter leta 1983 dvoboj ženskih članskih reprezentanc Jugoslavije in Italije.

Atletska steza je sredi osemdesetih let počasi izgubila na elastičnosti, nekoliko so se utrudili tudi organizatorji, upadlo je zanimanje za športni turizem in postopoma

1983.
Foto Marjan Devetak.

so se konec osemdesetih let pojavile zahteve po posodobitvi steze in glavnega igrišča. Prošnje, obrazložitve, čezmejne akcije z organizacijo atletskih prireditev v Gorici, skupaj z italijanskim partnerjem, so postopoma prepričale odgovorne za odločitev o rekonstrukciji objekta (1994).

Telovadnica „Partizan“ je bila po desetih letih potrebna obnove in dopolnitve.

Objekt, zgrajen pretežno s prostovoljnim delom, je imel številne pomanjkljivosti, na kar so uporabniki stalno opozarjali. Agilni predsednik Športnega parka **Ivan Kovačič** je najbolj zaslužen za urejanje problematike. Na osnovi inšpekcijskih ugotovitev je bil najprej zamenjan neustrezen elastičen pod v veliki telovadnici, nato položena plastična masa v mali telovadnici, po normativih so bile urejene garderobe in kopalnice ter končno urejeno ogrevanje. V obdobju od 1976, ko se je začelo načrtovanje, do odločbe o uporabnem dovoljenju leta 1982, je bil narejen toplovodni priključek na kotlovnico SGP Gorica in postavljena toplotna postaja v telovadnici. To je pomenilo dokončno odstranitev legendarnega vagona, zasilne rešitve, ki je zdržala več kot 15 let.

Na toplovod je bilo kasneje priključeno ogrevanje sanitarne vode in prostorov pod „staro tribuno“. Ob izgradnji toplovoda je bila zgrajena betonska ograja na zahodni strani, kasneje, ob gradnji tribune in parkirišča, je bil odstranjen del ograje ob parkirišču za tribuno.

V letih 1976 – 1991 je svoje mesto v športnem parku dobil tenis. Teniški entuziasti so prve zamahe naredili na kotalkališču, kjer je novoustanovljeni klub leta 1970 našel svoj prostor. Sobivanje z mladinskim centrom in disco klubom ni bilo najboljši. Leta 1974 so se na ploščo vrnili kotalkarji in klub je izgubil vadbena površina. Obljubljena selitev v športni park se je zavlekla v **leto 1976**, ko je bila zgrajena še ena asfaltna ploščad, borba za ureditev pravega igrišča pa prestavljena še za dve leti. Pretežno s prostovoljnim delom in vztrajnostjo je leta **1978** objekt dobil že pravo teniško podobo: dve lepo pobarvani asfaltni igrišči, teniški zid, ograjo in živo mejo ter kontejner

••• **1980.**
••• Foto Marjan
••• Devetak.

••• **Teniška igrišča.**

za opremo in drug material. Pod vodstvom teniškega navdušenca **Cirila Puca** se je začelo pravo klubsko delovanje in teniški razvoj. Malo kasneje so bila zgrajena tri peščena igrišča in v letu **1990** še dodatna 3 peščena igrišča ter nov vadbeni zid. Že naslednje leto (**1991**) pa je bil postavljen prvi „balon“ za zimsko vadbo.

Leto 1974 – ureditev 2,2 km dolge trim steze v Panovcu je bila velika pridobitev za vse večje število

rekreativcev in dodatna možnost za bazični trening. Največ zaslug za postavitvev ima dolgoletni športni pedagog **Franc Polenčič**. Prvotna postavitvev je bila kasneje dodatno urejena, postavljene so bile table s prikazom vaj in usmerjevalne table v mestu. Postopoma je bilo urejenih še več dodatnih prog za daljše teke in sprehode.

Mestni gozd je tako postajal vse bolj priljubljen in uporaben rekreativni objekt. Trim steza je bila v celoti posodobljena leta **1997** z ureditvijo poti in postavitvijo novih vadbenih orodij ter informacijskih tabel. Investicijo je izdatno podprlo Ministrstvo za šolstvo in šport (MŠŠ). Danes je „Panovec“ izjemno dobro obiskan naravni športno-rekreacijski objekt, primeren tako za sprehode v naravi in rekreativne tekače kot tudi za zahtevnejše treninge vzdržljivosti.

••• **Vstop na trim stezo danes.**

••• **Kotalkališče po obnovi.**

Na Kotalkališču, enem naših najstarejših objektov, je bilo potrebno pogosto popraviljanje in urejanje objektov, ki so bili v precej slabem stanju. Ureditev dvorane za potrebe mladinskega kluba – disco kluba, ni prinesla koristi za uporabnike športnih površin. Po prenehanju delovanja mladinskega kluba v letu 1974, je več prostora dobila športna dejavnost. S tem so se povečale zahteve po urejanju objekta. Leta 1979 je prišlo do ločitve hokeja in kotalkanja. Nastal je Klub za umetnostno kotalkanje Nova Gorica, ki je kasneje dosegel izjemne rezultate na doma-

čih in mednarodnih tekmah. Objekt je, po dolgoletnem propadanju, občasnim popravilom in uničujoči poplavi **leta 1986, doživel celovito obnovo**: razširitev plošče,

ureditev razsvetljave in predvsem izgradnjo garderob in ureditev manjše dvorane, kar je, poleg zimske vadbe kotalkanja, omogočilo solidno vadbo in tekmovanja v namiznem tenisu. Po prenosu dejavnosti iz male dvorane telovadnice Partizan na kotalkališče, tam še danes uspešno deluje Namizno teniški klub Gorica (NTK Gorica).

Leta 1987 je balinišče v Športnem parku dobilo streho.

V dvorani so bile 4 steze, zunaj še dve stezi. Zasluge za ureditev balinarske dvorane imajo prizadevni balinarski entuziasti, ki so bili gonilna sila akcije. Poskrbeli so za donacije v obliki materiala za gradnjo, opravili pa so tudi veliko prostovoljnih ur pri dokončanju in urejanju objekta. Prav tako so skrbeli za nemoteno delovanje objekta z urejanjem urnikov vadbe ter prostovoljnim delom pri vzdrževanju in izboljšavah.

Dvorana na kotalkališču.

Vse to je leta 1993 privedlo do temeljite rekonstrukcije v sodobnejšo balinarsko dvorano.

Za izgradnjo, delovanje in ne nazadnje za modernizacijo, so zaslužni vsi balinarski delavci, med katerimi naj posebej omenimo Mihaela Slovenca.

Dvorana za balinanje.

Zunanja balinišča.

Prelomnica pri gradnji, obnovah in urejanju objektov – obdobje 1993-2014

Športna zveza Nova Gorica je v sodelovanju z občino stopila na pot hitrega in temeljitega urejanja športnega parka. Novo vodstvo zveze, s predsednikom Jordanom Kodermacem in predvsem tajnikom Stojanom Skubinom, je odločno zastavilo načrte za urejanje kompleksa in uspelo prepričati občino ter ministrstva za ustrezno podporo. Sledila so gradbeno aktivna leta z novimi in adaptiranimi objekti.

Leta 1993 je prišlo do pomembnega dogovora o izgradnji tribune vzdolž ciljne ravnine, obnovi atletske steze in gradnji bazena na severni strani stadiona.

Otvoritev nove steze ob novi tribuni – 1994.

Nova tribuna leta 1993 je dala ciljni ravnini drugačen izgled in ugled. Uspela je tudi povezava z delom stare tribune v funkcionalno celoto. Športna zveza je pod tribuno pridobila nadomestni prostor za fitness in poslovne prostore za upravo, kot nadomestilo za porušeno poslovno stavbo na prostoru bodočega kompleksa „bazeni“. Obiskovalci so dobili višji standard za spremljanje

prireditev, izboljšali so se tudi pogoji za delo novinarjev.

Leta 1994 je sledila celovita obnova atletskega stadiona.

Sodobnejša postavitve steze in postavitev drugih tekmovališč je, ob krajši zimski prekinitvi del, dala nov izjemno lep

Pogled na Športni park – 1994.

objekt (8 stez v ciljni ravnini). In prav tako lepa je bila slovesna otvoritev spomladi 1994. Brigita Bukovec je v prvem teku postavila slovenski rekord v teku na sto metrov z ovirami, drugi rekord je postavila Nataša Erjavec v suvanju krogle. Krst nove steze je bil več kot uspešen in prava spodbuda za nove atletske generacije. Nova steza je bila zaključni projekt dolgoletnega športnega delavca Marjana Mamiča.

Ta je pri prvi plastični stezi leta 1974 in nato pri mnogih gradbenih delih sodeloval kot gradbincev in športni navdušenec, pri novi stezi pa kot uspešen predsednik atletskega kluba v obdobju osmih let ter vztrajni predsednik gradbenega odbora.

Objekti so nato rasli v hitrem tempu.

Leta 1995 je Delniška družba bazeni zgradila **kompleks bazenov** s poslovnimi prostori in dala bazenski del v upravljanje Športni zvezi. Po dolgih letih smo v mestu dobili prepotrben komunalni objekt, veliko pridobitev za plavalno dejavnost, vaterpolo in predvsem rekreacijo. Z ureditvijo „bazenčka“ v kletnih prostorih, smo leta 1997 pridobili dobre pogoje za učenje plavanja skozi celo leto in možnosti za terapevtsko vadbo. Celoten kompleks je zadetek v polno, zato so toliko bolj upravičene zahteve po izgradnji pravega, zimskega 25-metrskega bazena, ki bo omogočil izvajanje plavalnih aktivnosti skozi celo leto.

• Izjemen pogled na mestno kopalnišče.

Leta 1996 je bil urejen **teniški kompleks** – zgrajena „teniška hiša“, objekt z garderobami, klubskimi prostori in lokalom, dve asfaltni igrišči pokriti z Durflex maso, obnovljena razsvetljava na peščenih igriščih, postavljen nov odbojni zid in urejeno avtomatsko zalivanje. To je bila velika pridobitev za vse ljubitelje tenisa in dobra

osnova za šolo tenisa, treninge in rekreacijo. Teniški delavci si za vztrajnost in vloženi trud zaslužijo vse pohvale. Vsako zimo (po letu 1991) so teniški delavci uspeli postaviti šotor za zimsko vadbo na dveh igriščih.

Teniški šotor in teniški vadbeni zid.

• Zimski bazen – 1997.

Leta 1996 smo odprli tudi sodobno opremljen **Fitness center** pod tribuno stadiona. Investicija je takoj upravičila vlaganja, saj je pomenila pridobitev za proces treninga športnikov in rekreativcev.

Med letoma 1996-1997 je bil narejen nov korak naprej pri pogojih za vadbo nogometa. V športnem parku smo postavili **umetno travo in uredili razsvetljava na pomožnem igrišču**.

Leta 1997 je z veliko iznajdljivosti in spretnosti vodstva Športne zveze pri najemu zemljišča ob **Kornu zraslo pomožno nogometno igrišče z naravno travo** velikosti približno 1,5 igralne nogometne površine. Pomenilo je veliko pridobitev za nogomet in hkrati

razbremenitev glavnega igrišča. To je v letu 2000, omogočilo projekt ureditve povsem nove igralne površine na glavnem stadionu, ki je še izboljšala pogoje za vadbo in predvsem za tekme.

V letu 1997 je bil narejen še en zgodovinski korak. **S postavitvijo dvorane „Balon“**, s platnom pokrite fiksne lesene konstrukcije, smo dobili prvo pravo športno dvorano v mestu. Tako so bili končno izpolnjeni pogoji za igranje rokometu in malega nogometa tudi v Novi Gorici.

• Umetna trava na pomožnem igrišču.

Istega leta je upravljanje objektov v Športnem parku prevzel novoustanovljeni **Javni zavod za šport Nova Gorica** (v nadaljevanju **JZŠ NG**), katerega soustanovitelja sta bila Mestna občina Nova Gorica (MONG) in Športna zveza (SZ). Zaposleni v zvezi smo prešli v javni zavod, izvajanje programov športa pa je bilo razdeljeno med zavodom in športno zvezo. Predvsem zaradi dobrega poznavanja problematike in sodelovanja zaposlenih delo in sodelovanje teče dobro, čeprav tudi na tem področju ni manjkalo začetnih težav in pomislekov o vlogi in pomenu civilne sfere (Športne zveze) pri koordiniranju politike delovanja, pri upravljanju športa in rekreacije, predvsem pa koordinacije na področju razvoja infrastrukture. Na roko so nam šle

Velika pridobitev – dvorana „Balon“.

tudi spremembe v kadrovske strukturi zavoda, ki so omogočile skladno delovanje in konstruktivno sodelovanje med JZŠ NG, MONG, ministrstvom in civilno sfero. V novo tisočletje smo stopili s smelimi načrti, katere smo tudi takoj začeli uresničevati.

Leta 2000 je bil opravljen izjemno smel poseg - **zamenjava travnate igralne površine na glavnem stadionu**. Stojanu Skubinu, takratnemu v.d. direktorju JZŠ NG, gredo zasluge, da si je upal ter našel projektante in izvajalce, ki so skupaj zgradili povsem **ново, sodobno in vrhunsko igralno površino**, ki kvaliteto izdelave potrjuje tudi po 14 letih uporabe.

Istočasno s posegom na travnati površini je bila na-rejena **razširitev atletske steze na 8 stez** v celotni dolžini in urejena ograja glavnega stadiona.

Podlaga za travo na glavnem igrišču – 2000.

Istega leta je zunanje asfaltno igrišče za košarko dobilo prevleko

iz umetne mase, zraven je bilo zgrajeno še **ново igrišče za odbojko**, prav tako na umetni masi. Urejena je bila še razsvetljava, kar omogoča podaljšan čas uporabe tako poleti kot v dnevih z manj svetlobe.

Odlična igralna površina.

Med letoma 2001-2002 sta Vojko Orel kot direktor in Stojan Skubin kot vodja investicij in vzdrževanja, uspešno krmarila po zapletenih poteh urejanja soglasij in zagotavljanju sredstev za nove investicije.

Velika in mala telovadnica.

V **telovadnici Partizan** je bilo potrebno zamenjati povsem dotrajana okna. Prvi večji poseg v objekt po skoraj štiridesetih letih je pokazal nujnost generalne obnove in s precejšnjo korajžo smo v letu **2002 izpeljali celovito gradbeno obnovo v vseh prostorih**. V povsem obnovljenem objektu so na voljo tri vadbene enote, ustrezne garderobe, prostori za vzdrževalce, sejna soba, urejeno je bilo ustrežnejše ogrevanje, ki je postalo bolj racionalno in učinkovito. Nastal je sodobno opremljen objekt, ki kljub majhnosti uporabnih površin, predstavlja skupek

Eden od štirih visokih stebrov.

izjemno koristnih vadbenih enot. Pouk šolske športne vzgoje predvsem pa individualni športi in rekreacija imajo na voljo odličen objekt.

Leta 2002 je bila na vrsti nova velika pridobitev. Najprej je bilo potrebno zgraditi novo **trafo postajo**, ki je omogočila postavitev vrhunske **umetne razsvetljave glavnega stadiona**. Projekt, ki je nastal na občinskem nivoju in imel podporo župana Črtomirja Špacapana, je bil zaključen v začetku leta **2003** (otvoritev s tekmo članskih reprezentanc Slovenije in Švice). Manj sreče z zaključkom projekta je imelo vodstvo JZŠ NG, saj nova občinska oblast ni v celoti podpirala investicije. Ob nekaj zapletih, povišanih tonih v komuniciranju in povsem nepotrebni in neutemeljeni tožbi direktorja JZŠ NG s strani MONG, so se zadeve postopoma umirile, saj je bila investicija uspešno dokončana, razsvetljava pa v funkcionalni uporabi. Omogočena je bila tudi ustrezna priključitev na agregat po zahtevah Evropske nogometne zveze (UEFA). Razsvetljava je v naslednjih sezonah prišla prav predvsem na evropskih tekmah domačega moštva. Danes objekt ustreza zahtevam UEFA za nočne tekme, postopoma pa bo potrebno razmišljati o povečanju svetilnosti in zamenjavi svetil.

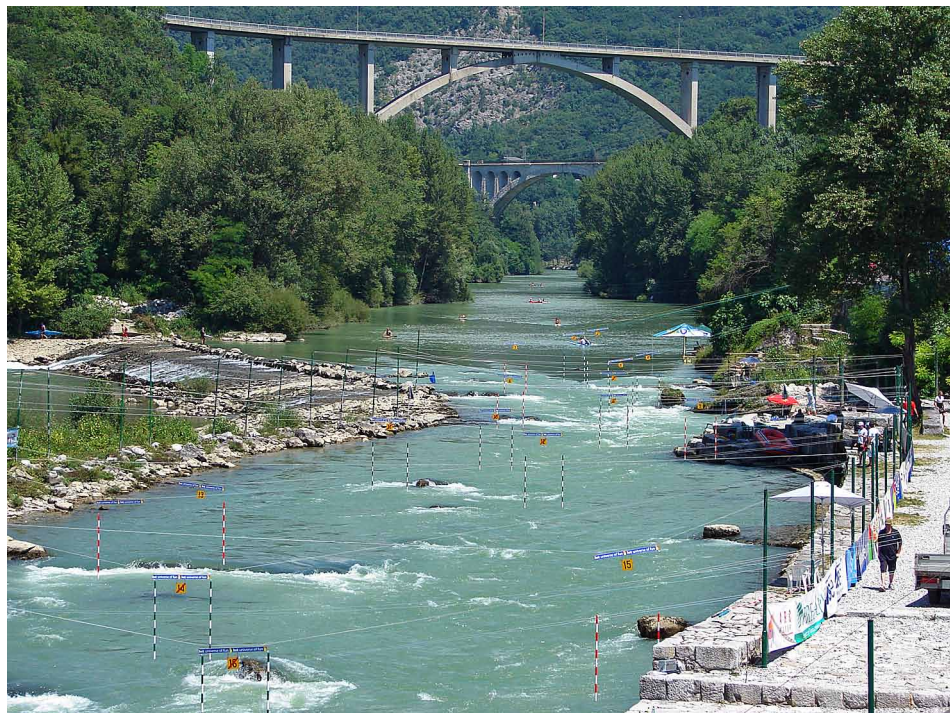
Leta 2004-2005 je tekla obnova balinarske dvorane in izgradnja zunanjega, 4 steznega balinišča. Dvorana, ki je dobila streho leta 1987, je bila potrebna obnove in organizacija svetovnega prvenstva za mladince je bila primerna priložnost. Objekt danes služi balinarjem za vadbo in tekmovanja tudi v zimskih razmerah, poleg tega je osnova za redno treniranje in tekmovanja. Balinarski delavci imajo veliko zaslug za izgradnjo, dobro upravljajo tudi z razporedom uporabe in prostovoljnimi delom pri urejanju objekta.

Najbolj zaslužni balinarski navdušenci: Mihael Slovenec, Marjan Ferfolja in Boris Lukežič so za uresničitev načrtov vložili veliko truda in si skupaj z drugimi balinarji zaslužijo vse pohvale.

Leta 2004 je bila pod tribuno glavnega stadiona na novo urejena garderoba za gostujoče ekipe in zamenjava sedežev na tribuni, ki sprejme 2200 gledalcev. Ureditev **garderobe za domače ekipe in sodnike** je potekala v letu **2006**.

Leto 2005 – močno obremenjeno **pomožno igrišče z umetno travo** je odslužilo svoje in sledila je zamenjava vrhnjega sloja s

travo napredne IV. generacije. Hkrati je potekala ureditev ograj in varnostne zaščite nevarnih delov objekta.

Kajakaška proga.

Med letoma 2005-2006 se je uspešna akcija za izgradnjo **servisnega objekta novega kajak centra ob kajak progi na starem jezu** nadaljevala. Nova proga, zgrajena leta 1996/97, je pomenila izhodišče za začetek gradnje izjemnega športnega objekta. Prostor servisnega objekta in tudi info center s pripadajočim lokalom, so izjemna pridobitev za nemoteno delo kluba in dobra infrastruktura za organizacijo tekem in treningov najvišjega ranga. Objekt je nadgradnja osnovnih skladiščnih in vadbenih prostorov ob elektrarni v Solkanu. Izgradnjo je omogočilo sofinanciranje Ministrstva za znanost, šolstvo in šport (MZŠŠ) (evropski projekti) in MONG, veliko zaslug ima tudi agilno vodstvo Kajak kluba Soške elektrarne (KKSE) in projektant, nekdanji kajakaš in trener Jože Tomažič. Objekt potrebuje še dodatna vlaganja predvsem na progi in prilagoditve zahtevam stroke in panožne zveze.

Kajak center Solkan.

Leto 2006 – celovita obnova pomožnega igrišča ob Kornu z ureditvijo drenažnega sistema, podlage, postavitvijo kvalitetne travne ruše in ureditvijo ograje. Celovita ureditev je potekala z izdatno pomočjo ND Gorica, sicer bi bila obnova

Pomožno nogometno igrišče ob Kornu.

in notranjosti dvorane. Leta 2010 je sledila še zamenjava sedežev na tribunah. Dvorana je tako praktično nova, športnikom in gledalcem še bolj prijazna, ohranila je samo ime. Tako kot prvotna izvedba je bila prenova prednostni projekt in zasluga vodstva JZŠ NG.

manj kvalitetna. Takratni predsednik ND Gorica Vilijem De Brea je dobro vedel, kaj pomeni dober objekt za primerne pogoje treninga.

V letu 2007 je bila, po desetih letih uspešnega obratovanja dvorane „Balon“, dobrodošla **odločitev o zamenjavi platna s fiksno kritino, kar je omogočilo tudi postavitev vrhunskega športnega poda**, ureditev kvalitetnejšega ogrevanja

Stojan Skubin, Vojko Orel in Uroš Jug v prenovljeni dvorani.

Prenovljena dvorana „Balon“.

Tribuna z novo streho.

Istega leta je vzporedno z obnovo dvorane „Balon“ na **glavni tribuni stadiona** potekala **zahtevna postavitev strehe**. Nova pridobitev daje glavnemu objektu v parku zaključen videz in dviguje standard za obiskovalce, goste in novinarje. Streha je istočasno tudi zaščita spodnjih poslovnih prostorov in garderob v stari in novi tribuni.

Leta 2009 je Kegljaški klub uspel pridobiti novo kegljišče. Po prebrodeni krizi je Kegljaški klub uspel v letu 2006 postaviti sodobno montažno 4-stezno kegljišče. Odločilen premik se je zgodil med letoma 2008-2009 z novim projektom. Staro stavbo so porušili in v novi poslovni stavbi je, na mestu starega objekta iz leta 1964, sedaj moderno 6-stezno montažno računalniško vodeno avtomatsko kegljišče z garderobami in manjšo dvorano.

Velike zasluge za nov objekt ima dolgoletni predsednik Stjepan Miškovič, ki še naprej uspešno vodi Kegljaški klub. Objekt sicer ne deluje v okviru JZŠ NG, vendar funkcionalno spada v zaokroženo športno infrastrukturo Športnega parka.

Leta 2010 je po desetih letih prišla na vrsto **preplastitev atletske steze** z novimi oznakami in nabavo opreme za tekme in treninge. Tak poseg podaljša življenjsko dobo steze za vsaj 6-8 let. Ob dobrem vzdrževanju je možen še en tak poseg, s čimer bi zagotovili enako podaljšanje življenjske dobe. Sočasno je bila narejena tudi preplastitev zunanjih igrišč za košarko in odbojko.

Direktor Uroš Jug, sam nekdanji atlet, in Stojan Skubin sta se zelo potrudila in zagotovila dober del financiranja na Fundaciji za šport (FŠ) in Ministrstvu za šolstvo znanost in šport (MŠZŠ).

.....
 : Naročniki
 : in izvajalci
 : preplastitve;
 : vodja del,
 : Uroš Jug,
 : Stojan Skubin,
 : Tomaž Lenič.

Istega leta se je od **teniškega kompleksa** dokončno poslovil stari šotor za zimsko vadbo. Postavitev novega je bila pridobitev in izboljšanje pogojev za vadbo. Težave z burjo so povzročile uničenje šotora in zamenjavo z novim v letu **2012**.

Med letoma **2007-2010** so bila opravljena investicijska vzdrževanja na posameznih objektih, posebej na kompleksu bazeni, kjer je bila, poleg vsakoletnih popravil

.....
 : Nov teniški balon.

bazenske školjke in ploščadi, nujna ureditev strojnice, zamenjava filtrirne mase v strojnici, nabavljeno je bilo termo pokrivalo za veliki bazen in plavajoče razmejitev plavalnih prog. Posodobljeni sta bili tudi kotlovnici v telovadnici in pod tribuno.

Leta 2010 je bil na večjem delu športnega parka **postavljen video nadzor**.

Leta 2012 so dolgoletne težave z odnašanjem peska iz **teniških igrišč** na bližnje hiše zahtevale ukrepanje. **Postavitev umetne trave na dveh igriščih**, ki sta najbližje hišam, se je izkazalo kot

.....
 : Olimpijski
 : bazen v
 : mestnem
 : kopališču.

dobra poteza. Kako naprej bo odvisno od sredstev in razmer ob sedanjem stanju igrišč.

Leta 2013 je bilo v sodelovanju z Nogometno zvezo Slovenije, MONG in ND Gorica postavljeno ograjeno **igrišče za mali nogomet ob OŠ Kozara**. Z namestitvijo zaščitnih mrež in omejitvijo

uporabe so bili izpolnjeni pogoji za pridobitev soglasij in pričetkom uporabe za vadbo mlajših selekcij šole nogometa ter učencev šole.

V istem letu je bil **ob telovadnici Partizan postavljen „zunanj fitness“**, ki omogoča vadbo na napravah v naravi. Orodja so primerna tako za vadbo rekreativcev kot tudi za pravi trening.

Med letoma 2013-2014 smo v sodelovanju s klubom GO Volley v športnem parku postavili **igrišče za odbojko na pesku**. Objekt je v poletnih mesecih dobro obiskan in je hkrati promocijska točka novogoriške moške in ženske odbojarske ekipe.

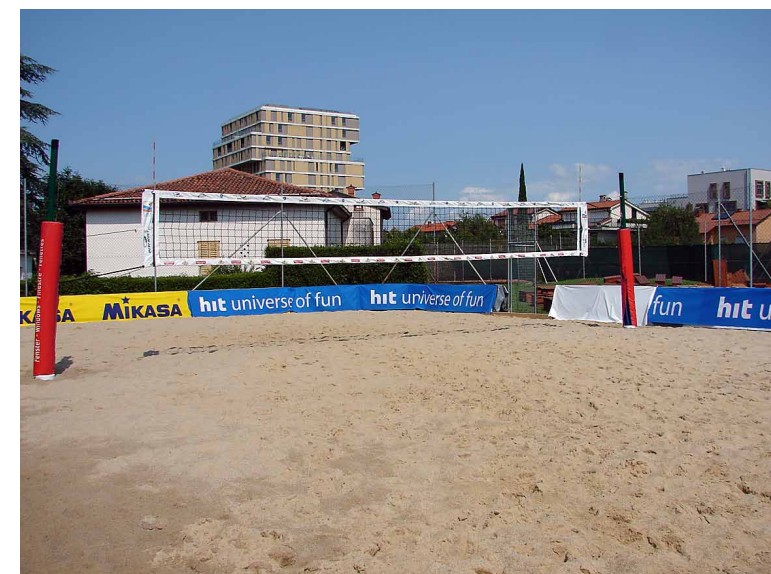
.....
 : Novi igrišči z umetno maso.

.....
 : Igrišče za mali nogomet ob OŠ Kozara.

.....
 : Otvoritev zunanjega fitnessa
 : ob telovadnici.

.....
 : Igrišče za
 : odbojko
 : na pesku.
 .....

Pogled naprej...

Upamo, da bomo za **leto 2015** lahko zapisali, da smo končno dobili prepotrebne prostore v dolgo pričakovanem **servisnem objektu ob glavnem stadionu**. Na objekt že dolgo težko čakajo nogometaši, atleti in vsi organizatorji prireditev, ustrezne pogoje za delo pa bodo končno dobili tudi delavci, ki skrbijo za objekte.

20?? - Tudi dolgoletna želja po zimskem bazenu je blizu uresničitve. Vsi prijatelji plavanja, vaterpola in vodnih aktivnosti upamo, da gre tokrat zares.

20?? - močno obremenjeno pomožno igrišče z umetno travo kliče po zamenjavi trave, sodobnejša generacija trave bo izboljšala pogoje za vadbo in tudi za tekme, predvsem v nižjih starostnih kategorijah.

SedANJI servisni objekt kliče k zamenjavi.

Športni park danes...

Športni park v središču mesta obsega skupaj 40.468 m² površin na katerih so naslednji objekti:

- nogometni in atletski stadion s pokrito tribuno – 2200 sedežev, prostor za novinarje, VIP prostor;
- trafo postaja in umetna razsvetljava za nočne tekme;
- garderobe za gostujoče in domače športnike, atletska garderoba (garderoba za sodnike), soba za trenerje, prostor za fizioterapijo, soba za organizacijo tekmovanj, skladišče opreme, notranja in zunanja kotlovnica, v nadstropju dve klubski pisarni;
- poslovni prostori JZŠ NG pod tribuno, v nadstropju in v pritličju;
- delavnica, ekonomat v uporabi ND Gorica, skladiščne barake ob zahodni ograji;
- fitness pod tribuno;
- telovadnica ob Erjavčevi – velika in mala telovadnica, manjša vadbena enota na balkonu, garderobe, kotlovnica, prostor za vzdrževalce, sejna soba JZŠ NG;
- zunanji fitness pred telovadnico;
- balinarska dvorana (4 steze) in 4-stezno zunanje balinišče;
- zunanje igrišče z umetno maso za košarko in odbojko (poleti odbojka na pesku), večnamenska ploščad pred baliniščem;

- pomožno nogometno igrišče z umetno travo in razsvetljavo;
- dvorana „Balon“ za: rokomet, mali nogomet, košarko, odbojko in druge panoge; tribune za 500 gledalcev, 4 garderobe, klubska soba, 3 klubske pisarne ter 2 garsonjeri;
- teniški kompleks: klubska pisarna, skladiščni prostor, 2 garderobi, v nadstropju lokal za bife, 4 teniška peščena igrišča, 2 igrišči z umetno travo in dve asfaltni prekriti z maso Durfleks, teniški zid za vadbo, 3 igrišča imajo umetno razsvetljavo, pozimi sta dve igrišči pokriti z „balonom“;
- bazenski kompleks: zunanji olimpijski bazen, dva otroška bazena primerna za učenje plavanja, sanitarni in skladiščni prostori na ploščadi, garderobe in sprejemni pult v kletnih prostorih, kjer je tudi savna in manjši bazen, primeren za učenje plavanja in terapevtsko vadbo.

V neposredno upravljanje JZŠ NG sodijo še naslednji objekti v obsegu nekje 35.000 m²:

- pomožno nogometno igrišče ob Kornu velikosti 1,5 igralne površine – 12.100 m²
- trim steza v Panovcu dolžine 2,2 km
- Kotalkališče in dvorana za namizni tenis (Erjavčeva ulica)
- Kajakaški center v Solkanu
- telovadnica v Prvačini
- rolkarski poligon Nova Gorica

Danes lahko mirno rečemo, da je za športnimi delavci dolga in zahtevna pot prizadevanj za dograditev novih in ureditev že obstoječih objektov. Prepričani smo, da so bili športniki in športni delavci v preteklosti zadovoljni z urejanjem problematike, čeprav vse le ni teklo tako hitro in dobro kot smo si vsi želeli. „Športni park“ je danes funkcionalno zaokrožen kompleks objektov z jasno načrtano vizijo nadaljnega urejanja.

Pot do točke kjer smo danes pa ni bila lahka, ampak prej zelo zahtevna. Velika zahvala gre vsem, ki so z vztrajnostjo, argumenti in predvsem s svojim delom v športu, uspeli prepričati tiste, ki so zagotavljali sredstva, da je vlaganje v športno infrastrukturo dobro naložena investicija, koristna tako za zdravje udeležencev športnih programov kot tudi za tekmovalne dosežke in ne nazadnjeza promocijo klubov in mesta Nove Gorice.

Objekti izven Športnega parka Nova Gorica – obdobje 1946-2014

Spodnji seznam je poskus prikaza gradenj in obnov objektov izven Športnega parka na področju bivše občine Nova Gorica.

Mestna občina Nova Gorica

1945	ploščad za hokej na kotalkah ob železniški postaji, kmalu po letu 1947 selitev na prostor današnjega Kotalkališča. Panoge: hokej na kotalkah, rokomet, začetki tenisa, tudi košarka, v dvorani še namizni tenis do leta 1964, po presledku je namizni tenis po letu 1986 ponovno na Kotalkališču.
1945	nogometni klub Volga v Solkanu, igrali so na igrišču v parku za današnje črpalko, zraven vadbeni prostor in garderobe v stavbi, kjer je bila do začetka petdesetih let steklarina Finala.
1945	Dornberk: dvorana TVD Partizan – obstoj še iz časov pred drugo svetovno vojno (na mestu kjer stoji market).
1951	igrišče ob „Frnaži“ – atletsko tekmovanje.
1951	kajak na Soči – prva čolnarna v bližini mosta.
1953	prva tekma na skakalnici na Lokvah – zadnja tekma leta 1982.
1953	zunanje igrišče za rokomet ob šoli na Grčni, kasneje še koši in telovadna oprema. Za krajše obdobje uporaba dvorane za potrebe šolske telovadbe in potrebe društva Partizan.

1953	Dornberk: dvorana v kulturnem domu, zunanja igrišča urejena leta 1975.
1954	bazen pri tovarni Meblo – zaprtje leta 1988.
1955	Prvačina: obnova stare telovadnice (16 x 7 m), druga obnova med letoma 1979 in 1980, leta 1968 obnova asfaltnega igrišča pri telovadnici.
	strelišče za vojaško puško v Panovcu – obnovljeno leta 1974.
	strelišče za zračno in MK puško v Panovcu – obnovljeno leta 1974
	strelišče za zračno puško v Solkanu – v zaklonišču.
1959	nihalna žičnica na Lokvah.
1962/63	zunanje igrišče ob OŠ Milojke Štrukelj - roket, košarka (zgrajeno s prostovoljnimi delom).
1963-1964	3 nove vlečnice na Lokvah in ena na Lazni.
1964	telovadnica OŠ Solkan, zunanja asfaltna igrišča – roket, košarka, odbojka, steza 60 m (1976).
1965	mini golf na Lokvah.
1967	asfaltno igrišče ob Zadružnem domu v Braniku, asfaltno igrišče na Preserju (2006).
1973	nogometno igrišče in klub v Šempasu, kasneje je igrišče razširjeno.
1973	telovadnica OŠ Milojka Štrukelj: velika in mala telovadnica, zunanja igrišča med letoma 1980 in 1981, nova plastificirana igrišča leta 2006.
1974	v celoti obnovljena trim steza v Panovcu, razširitev in nova orodja v letu 1997 – financiranje MŠZŠ.
1975	Dornberk: asfaltiranje igrišč za roket in košarko ob kulturnem domu.
1976	zimski bazen v hotelu Argonavti (danes Perla) – tečaji plavanja, rekreacija.
1976	upravna stavba na Rejčevi ulici: pisarne, kasneje še sejna soba, fitness in utežarna.
1978	prvi teptalec snega na Lokvah – možnost za izdelavo in urejanje tekaških stez.
1977	zunanja igrišča pri OŠ Čepovan – roket, košarka, igrala, jama za skok v daljino.

1978	nova telovadnica pri OŠ Dornberk – zunanja asfaltna igrišča za roket in košarko (1980).
1978	telovadnica pri OŠ Kozara (objekt 24 x 12m namenjen za OŠ Kozar pa tudi rekreativno vadbo).
1980	telovadnica pri OŠ Šempas (30 x 15 m), zunanja igrišča leta 1986.
1980	Panovec: avtomatizirano strelišče za „Trap“ Zveze lovskih družin Nova Gorica.
1982	telovadnica pri OŠ Čepovan.
po l. 1980	športni objekti ob Dijaškem domu NG – igrišča: košarkarsko, roketno, teniško, igrišče za odbojko na pesku, steza za tek na 60 m in jama za skok v daljino.
1982	telovadnice OŠ Frana Erjavca (velika, srednja in mala telovadnica) in zunanja asfaltna igrišča.
1982	Konjeniški center Mandrija na Ajševici – KK Mandria.
1983	čolnarna Kajak kluba Soške elektrarne (KKSE) pod jezo HE Solkan.
1983	rekreacijski center Žogica v Solkanu – igrišča: 2x teniško, košarkarsko, igrišče za odbojko na pesku, otroška igrala.
1984	nova telovadnica in zunanja asfaltna igrišča pri OŠ Branik.
1986	celovita obnova kotalkališča na Erjavčevi ulici: nova razširjena plošča, umetna razsvetljava, novo poslopje z garderobami in dvoranico za zimsko vadbo kotalkanja in za namizni tenis.
1990	po tem letu je zrastle strelišče za lokostrelstvo – vadbeni prostor na Ajševici, leta 2014 sledi selitev v Šempeter (pri železniški postaji).
1995	Gradišče nad Prvačino – pokrito 2 stezno balinišče, prej zunanje 2 stezno balinišče (1989).
1996	ob solkanskem jezu začetek gradnje proge za kajak na divjih vodah.
1996	ustanovitev Konjeniškega kluba Vrtnica, zunanji in pokriti objekti v jahalnem centru Ozeljan.
1997	zgrajena nova kajak proga na jezu v Solkanu.
1999	Lokve: teniški igrišči, mini golf, manjši smučarski poligon, proge za tek na smučeh.
1999	kotalkarski poligon v Solkanu (ob bivši karavli), kotalkališče pokrito leta 2012.

2000	obnovljena in kasneje še nova otroška igrišča v Novi Gorici.
2005-2006	Grgar: zunanje igrišče, za rekreativne aktivnosti uporaba dvorane v kulturnem domu.
2005-2006	ob progi „Na jezu“ nov servisni objekt Kajak centra v Solkanu.
2005	mestna športna dvorana OŠ Milojka Štrukelj: velika športna dvorana (1200 gledalcev) in fitness.
2005	Športna dvorana Gimnazije Nova Gorica: velika dvorana, mala dvorana, plesna dvorana.
2006	OŠ Milojka Štrukelj: plastificirana zunanja igrišča (ploščad), 2 x igrišče za nogomet, 2 x za košarko.
2006	športni park v Rožni dolini: igrišča za mali nogomet, košarko, odbojko na pesku, otroško igrišče.
2008	Prvačina: telovadnica, zunanje asfaltno igrišče za nogomet (2006), 2 igrišči za odbojko na pesku (2004), igrišče odbojke na mivki pri Vogrščku (1991).
2009	vadbena steza z orodji na travniku ob meji na Kolodvorski cesti.
2012	ob OŠ Kozara igrišče za mali nogomet z umetno travo.
2013	telovadnica pri OŠ Ledine – novogradnja.
2013	rolkarski poligon v Novi Gorici – novogradnja.
2013	adrenalinski park Solkan – Soča fun park.
2014	Branik: 2-stezno zunanje balinišče in otroško igrišče.

Drugi objekti:

- zunanja balinišča: 2-stezno v Grgarju, 4-stezno v Ozeljanu, 2-stezno Solkan in NG upokojenci, 2-stezno v Braniku
- strelišče za praktično streljanje v Panovcu
- manjše kombinirano igrišče v Zaloščah
- asfaltno igrišče v Stari gori
- asfaltno igrišče in dvorana na Trnovem
- večnamenska asfaltna ploščad – zunanje igrišče na Banjščicah
- večnamenska asfaltna ploščad – zunanje igrišče v Lokovcu

Občina Šempeter-Vrtojba

1947	ureditev nogometnega igrišča v Šempetru, zgrajenega pred vojno, razširjeno leta 1951, ukinjeno leta 1963. Vrtojba: uporaba dvorane „pri Pavrci“ za rekreativne aktivnosti, kasneje za potrebe namiznega tenisa, do prehoda v novo telovadnico (2002).
1955	telovadnica pri OŠ v Šempetru (kasneje kinodvorana).
1965	Šempeter: nova osnovna šola in ob njej telovadnica.
1975	v okviru bolnišnice teniško igrišče iz ugaskov.
1976	zunanja asfaltna igrišča za rokomet, košarko in atletska steza iz ugaskov (200 m).
1997	HIT šport center: velika dvorana za igre z žogo, atletska dvorana (80 m), 2 teniški igrišči, igrišča za badminton, squash, fitness in utežarna.
2000	obnova zunanjih igrišč pri šoli v Šempetru, plastificirana steza (200 m), rokometno in košarkarsko igrišče.
2001	OŠ Vrtojba: nova telovadnica in večnamenska zunanja asfaltna igrišča (nogomet, košarka...).
2002	OŠ Šempeter: nova telovadnica, obnova stare telovadnice.
2002	nova Trim steza na obronku „gričev“, pot na Sv. Ot (sv. Vid).
2003	proga za motokros v gramoznici v Vrtojbi (ukinjena 2013).
2004	pri OŠ Šempeter: nova plezalna stena, leta 2007 obnovljena in 2011 nov izjemen plezalni center.
2006	HIT šport center: vadbena kompleks za golf – igrišče za „peach and path“ (do leta 2013).
2007	na bivšem mejnem prehodu: proga za moto šport – karting dirkališče.
2013	teren pri železniški postaji v Šempetru: trenažni objekt za lokostrelce.

Drugi objekti:

- travnato igrišče za mali nogomet na Pristavi v Šempetru
- manjše večnamensko otroško igrišče v naselju Pod Markom
- dvostezno pokrito balinišče pri gasilskem domu v Šempetru
- dvostezno pokrito balinišče v Vrtojbi (za združenim domom)

- pohodne in kolesarske poti po vrtojbensko-biljenskih gričih – tekme v gorskem kolesarstvu
- Pot miru: sprehajalna pot po obronkih občine – vrtojbensko-biljenski griči

Občina Miren-Kostanjevica

1945	že obstoječe nogometno igrišče v Mirnu, kasneje so sledile obnove, nove garderobe, manjše pomožno igrišče..., ekipe aktivne skoraj neprekinjeno do danes.
1946	nogometno igrišče v Biljah – leta 1947 združitev klubov z ND Gorica v Šempetru.
1947	Bilje: uporaba manjše dvorane (10 x 7 m) za rekreacijo in gimnastiko nekje do leta 1980.
1954	manjša dvoranica za vadbo, zunanje betonsko igrišče (22 x 12 m) leta 1960.
1972	Ponovna oživitev nogometne dejavnosti v Biljah med letoma 1972 in 1973. Postopna ureditev igrišča, razsvetljava (1979).
1982	telovadnica pri OŠ Miren.
1984	Dom krajanov Bilje (prvi del športne dvorane).
1989	Dom krajanov Negovan Nemeč Bilje, otvoritev telovadnice v Biljah.
2002	Bilje: izgradnja novega igrišča (spodnje igrišče), kasneje še novo igrišče z umetno travo in razsvetljava za mali nogomet (40 x 20 m). v opuščeni gramoznici v Orehovljah je rekreacijski center z zunanjimi igrišči za mali nogomet in košarko ter 2-stezno balinišče. teniški center na Lokvici: 3 peščena igrišča (v lasti zasebnika). Opatje selo, Sela na Krasu, Kostanjevica na Krasu: 2-stezna balinišča. Kostanjevica, Opatje selo, Sela na Krasu: večnamenske ploščadi.

Občina Renče-Vogrsko

1947-1951	uporaba dvoranice v kulturnem domu za športno vadbo.
1952	prva tekma v vaterpolu na Vipavi v Renčah.
1954	telovadnica v Renčah do leta 1985 (sedaj je trgovina), nato uporaba zunanjega igrišča za košarko.
1966	Renče: kombinirano asfaltno igrišče.
1972	Renče: ob šoli zunanje asfaltno košarkarsko igrišče.
1972	Renče: nogometno igrišče, nogometni klub leta 1971.
1974	2-stezno balinišče v Renčah.
1986	pokrito 3-stezno balinišče, leta 2005 dodana četrta steza.
1988	telovadnica pri OŠ Renče – dve vadbeni enoti.
1995	Renče: zunanje kotalkališče.
2000	Renče: pokritje kotalkališča, ureditev nove dvorane za kotalkanje.
2014	Volčja Draga: v izgradnji nov rekreacijski center ob jezeru.

Občina Kanal

1947	Rodež: nogometno igrišče (do 1969), nogometni klub ustanovljen leta 1947.
1947	pod železniško postajo v Kanalu igrišče za odbojko.
1959	Kanal: izgradnja dveh odbojgarskih igrišč, nato preoblikovanje v eno.
1965	ob šoli v Kanalu: izgradnja asfaltiranega odbojgarskega igrišča.
1965	uporaba plesne ploščadi za športne aktivnosti.
1966	Deskle: telovadnica, zunanje kombinirano asfaltno igrišče.
1971	v Kanalu ob osnovni šoli: telovadnica.
1974	Kal nad Kanalom: žičnica na smučišču.
1998	Kanal: nova dvorana – domicil za odbojko (dimenzije 36 x 24 x 10,5 m), za 1100 gledalcev.
1999	pri OŠ Kanal: dve igrišči za odbojko na mivki, zadnja leta nista več v uporabi.

2004	Športni park Ložice: večnamensko igrišče za mali nogomet, košarko in odbojko, 2 igrišči za tenis z umetno travo, 2-stezno balinišče in otroško igrišče, umetna razsvetljava.
2004	športni park Doblar: večnamensko igrišče, asfaltno teniško igrišče, balinišče.
2007/08	Deskle: nova telovadnica.
2007	Deskle - prejšnje 4-stezno zunanje balinišče so nadomestili s pokritim 4-steznim v stari telovadnici.
2013	pri osnovni šoli Kanal: igrišče za odbojko na mivki (prej 2 igrišči pod šolo, ki nista več v uporabi).
	Kanal: poleg 2-steznega balinišča ob gasilskem domu še 2-stezno v dvorani pod telovadnico.
	Morsko in Avče: igrišča za odbojko na mivki.
	Levpa, Kal nad Kanalom, Kambreško, Lig, Avče, Ročinj: zunanja asfaltna igrišča.
	Deskle: avtomatsko strelišče za zračno puško, namizni tenis so igrali v prostorih zaklonišča, dolgo vrsto let so imeli tudi svojo šahovsko sobo.
	Ajba: Prgonov mlin – 2 teniški igrišči.
	občina Kanal ima še več urejenih kolesarskih in pohodnih poti in progo za spust z gorskimi kolesi.

Občina Brda

1966	pri OŠ Dobrovo: telovadnica.
1971	zunanje igrišče za rokomet in kombinirano asfaltno igrišče.
1973	Vipolže: nogometno igrišče, ustanovitev kluba NK Brda (obnovljeno 1978).
	Vipolže: pomožno igrišče in igrišče z umetno travo za mali nogomet.
	ob osnovni šoli Dobrovo igrišče za odbojko na mivki.
	balinišča v: Fojana 2-stezno v dvorani; zunanja: Vipolže 4-stezno, Medana 2-stezno.

Pomembna imena v zvezi z izgradnjo in delovanjem Športnega parka Nova Gorica

Veliko športnih delavcev in družbenopolitičnih funkcionarjev je zaslužnih za pomembne premike pri gradnji športne infrastrukture. Lahko rečemo, da je imelo vsako obdobje nekoga, ki je bil gonilna sila, pobudnik, motivator in nemalokrat tudi realizator.

Na tem mestu ne moremo izpostaviti vseh zaslužnih, omejili se bomo na tiste, ki so bili najbolj izpostavljeni.

Menimo, da so vsi vodilni kadri v Odboru za športni park, v Športni zvezi in JZŠ ves čas uspešno krmarili med predlogi, zahtevami in skromno odmerjenimi proračunskimi sredstvi za razvoj športne infrastrukture. Kot športni delavci so znali povezati želje, potrebe in obstoječe možnosti v izjemno uspešne izvedbe projektov.

Škarabot Miro je imel pomembno vlogo pri prizadevanjih za gradnjo športnih objektov v obdobju do leta 1960. Sodeloval je pri gradnji prvega stadiona leta 1953, kot predsednik Komisije za atletiko si je predvsem zelo prizadeval za izgradnjo pravega športnega parka in poudarjal potrebo po hitri izgradnji, vse do preseelitve v Ljubljano v letu 1960.

Vodja gradnje športnega parka v obdobju 1960-1962 je bil **Humar Ivan**.

Štrukelj Andrej je sodeloval pri delovanju upravnih organov športnopolitičnih organizacij, kot predsednik Komisije za atletiko po letu 1960 ter pri zaključnih prizadevanjih za izgradnjo in pri gradnji sodobnega novega stadiona.

tudi novo pomožno nogometno igrišče z umetno maso in novo nogometno igrišče ob Kornu.

Začelo se je obdobje najhitrejše rasti novih in obnovljenih objektov, najprej pod vodstvom Športne zveze in od leta 1997 v okviru novoustanovljenega JZŠ.

Organizacijske in kadrovske težave pri vodenju JZŠ so nekoliko upočasnile tempo gradenj.

Po letu 2000 se je nadaljevala pospešena gradnja in urejanje objektov v športnem parku. Direktor JZŠ je bil v obdobju 2001-2007 **Vojko Orel**, od leta 2007 je direktor **Uroš Jug**.

.....

Predsedniki Športne zveze

(ŠZ-prej OBZTKO in Zveza telesno kulturnih organizacij (ZTKO...):

Ciril Bavčar, Drago Požar, Vid Vuga, Peter Žigon, Zdenko Trunkl, Vilijem De Brea, Jordan Kodermac, Matej Arčon, Ivica Vulič, Tomaž Šuligoj, Miran Müllner.

V vsem času delovanja strokovnih služb zveze in zavoda so svoj pečat pustili tudi dolgoletni delavci, ki so z delom v pisarnah in na terenu prispevali pomemben delež v mozaiku izgradnje in delovanju športnega centra.

V obdobju od 1962 do 1975 je **Anica Bavčar** opravljala administrativno finančne naloge v okviru ZTKO, SIS in Odbora za športni park.

V obdobju 1976-1993 je bil **Emil Hvalica** dolgoletni tajnik – sekretar OBZTKO (danes Športna zveza). Že prej, v času 1963-1965 in 1967-1976, je bil zaposlen na Občinski zvezi za telesno kulturo in Temeljni telesno kulturni skupnosti Nova Gorica (TTKS NG).

Športni delavci in gosti na prireditvi Športnik Goriške.

Jože Bratuž in Štefan Krapše podeljujeta priznanja na prireditvi Športnik Goriške.

Praktično celotno delovno obdobje (1974-2011) je naloge opravljala nepogrešljiva tajnica zveze in kasneje JZŠ NG **Darja Šuligoj**. Prvi dve leti je delala na SIS za telesno kulturo.

Za računovodske zadeve je najdaljše obdobje uspešno skrbela **Marija Kralj** (1976-2004), v prvi polovici tega obdobja tudi v sodelovanju z **Jožico Vetrlih** (1978-1992).

V obdobju 1976-1992 je bil vodja vzdrževanja **Dragotin Arčon**, najprej pri Odboru športnega parka do 1. 1. 1978, nato pri Športni zvezi (tedaj OBZTKO).

Uporabniki objektov iz različnih obdobj se bodo z veseljem spomnili dolgoletnih delavcev na stadionu in v telovadnici, ljudi, ki so zaznamovali delovanje in aktivnosti v športnem parku.

Iz prvih obdobj so to predvsem:

- **Ivan Cotič**, dolgoletni vzdrževalec na stadionu (1965-1985)
- dolgoletna „skrbnica“ v telovadnici **Pavla Mrak** (1968-1980)
- **Ivan Žbogar**, žičničar na Lazni in kasneje vzdrževalec na stadionu (1973-1990)
- dolgoletna nepogrešljiva oskrbnica Doma na Lazni **Rozalija Žbogar** (1976-1988)

Imena delavcev z daljšim stažem iz srednjega obdobja so:

Boris Soban (1980-1984), **Igor Bric** (1985-1999), **Bogdan Makovec** (1984-1989), vsi vzdrževalci: čistilki **Marija Pintar** (1987-1999) in **Dragica Tomić**, ki je z nami že od leta 1988.

V okviru JZŠ sta daljše obdobje na bazenu delala čistilka **Stana Kovačević** (1996-2008) in reševalec **Gorazd Ambrožič** (1998-2007).

V obdobju delovanja JZŠ NG so zavod vodili direktorji:

1997-1999	Miloš Lozič
1999-2001	Stojan Skubin
2001-2007	Vojko Orel
2007-2011	Uroš Jug
2011-	Uroš Jug

V zadnjih 10. letih so se upokojili dolgoletni delavci zveze in JZŠ:

Marija Kralj	računovodja	1976-2004
Marjan Virgulin	vzdrževalec	1985-2007
Darja Šuligoj	tajnica	1976-2011
Bojan Bat	vzdrževalec	1998-2012
Vojko Orel	strokovni delavec	1994-2012
Jordan Kogoj	vzdrževalec	1997-2013

Zaposleni so delali v organizacijah, ki so spreminjale imena, najprej je večina delala pri Odboru za Športni park, zaposleni so se 1. 1. 1978 združili s strokovno službo OBZTKO, ki je bila ustanovljena 1. 7. 1976 (prej je služba delovala pod različnimi podobnimi imeni, vedno v smislu združevanja telesnokulturnih organizacij). Strokovna služba je imela sedež najprej na Kidričevi, nato od leta 1968 v telovadnici Partizan, leta 1977 je sledila selitev v objekt na severni strani stadiona (najprej pisarne v nadstropju, nato še sejna soba in fitness z utežarno) in končna selitev (1994), ob rušenju stavbe za potrebe izgradnje bazena, v prostore pod novo tribuno, kjer zavod in zveza delujeta danes.

Vsi zaposleni v Športni zvezi (naslednica OBZTKO) so leta 1997 prešli v novoustanovljeni Javni zavod za šport Nova Gorica (JZŠ NG).

Danes je seznam zaposlenih večji, prilagojen obstoječemu številu objektov in zahtevam delovanja, čeprav število vzdrževalcev ne omogoča povsem nemotnega procesa vzdrževalnih del in procesa upravljanja.

Seznam delavcev JZŠ NG v letu 2014

(v oklepaju navajam vstop v delovno skupnost):

Uprava: **Uroš Jug** (2007), **Stojan Skubin** (1983), **Loredana Winkler** (2005), **Janja Hlede** (2000), **Borut Vesel** (2003), **Saša Kodermac Sivec** (2011);

Bazen: **Sandi Vechhiet** (1995), **Tibor Jakončič** (2007), **Mira Milošević** (2008);

Dvorana „Balon“ in teniški kompleks: **Valter Gorkič** (2001), **Robert Simčič** (2013), **Anka Popović** (1997);

Telovadnica „Partizan“: **Dragica Tomić** (1988), **Boja Savić** (2000), **Nada Ivandić** (2004);

Zunanji objekti: **Robi Marinič** (1997), **Igor Kogoj** (2013), **Robi Furlan** (2004);

Že dolgo vrsto let pogodbeno dobro sodelujemo z **Andrejem Humarjem**, vzdrževalcem in animatorjem v Kajakaškem centru v Solkanu.

Del kolektiva
JZŠ NG 2014.

Akterji razvoja telesne kulture v Novi Gorici

Pogledi iz njihovega zornega kota

V prejšnjem poglavju smo predstavili pomembne akterje dogajanj v športnem parku od začetkov izgradnje do danes. Na tem mestu želimo predstaviti nekatere športne delavce, njihovo vlogo v športnem dogajanju in njihov pogled na takratna in aktualna dogajanja ob in na naših objektih.

Vlado Krpan (1930), dolgoletni športni delavec, je svojo športno pot začel v Renčah v začetku petdesetih let in kot športni pedagog sodeloval pri postavljanju športne zgodbe v Novi Gorici. Najprej kot učitelj športne vzgoje, nato kot ravnatelj v domu šolskih centrov, predvsem pa kot zagnan športni delavec, ki je pustil pečat tako pri mnogih prireditvah in akcijah kot tudi pri prizadevanjih za dopolnjevanje športne infrastrukture.

Pomembne so predvsem zasluge pri izgradnji športnega parka v letu 1962 in stalnem prizadevanju za predstavitev športne dejavnosti širši javnosti, in sicer v najbolj zdravi športni obliki.

Njegov pristop športu je vedno izražal tisti pravi „športni duh“ in dosledno pozitiven odnos do športne dejavnosti.

Peter Žigon (1931) je prav tako sodeloval pri športnem dogajanju po drugi svetovni vojni in priključitvi. Čeprav je nekaj časa služboval izven Nove Gorice (učitelj na Bovškem 1958-1963, tudi tam je skrbel za razvoj športa), je tesno povezan z

novogoriškimi športom in športno vzgojo kot učitelj, ravnatelj, organizator, sodnik in predvsem kot zelo aktiven športni delavec. Na razvoj objektov je vplival tako kot ravnatelj v Brdih in Solkanu, kot tudi kot predsednik in športni delavec Športne zveze Nova Gorica.

Njegov pogled na prehojeno pot kot nosilec mnogih nalog v procesu razvoja novogoriškega športa in pomena objektov pri tem: „Začetki aktivnosti in objekti so bili izjemno skromni, bilo pa je veliko volje in iznajdljivosti, kar se je kazalo v številnih prostovoljnih delovnih akcijah in množični udeležbi na športnih manifestacijah.“

Jože Bratuž (1936), sam aktiven športnik, je bil v stiku s športom tudi kot pedagog v Čepovanu, pri urejanju športne politike in posebej z urejanjem problematike športne infrastrukture, s čimer se je ukvarjal v obdobju 1979-1998. Najprej kot tajnik Samoupravne interesne skupnosti za telesno kulturo (SIS TK), kjer so sprejemali pomembne odločitve o gradnjah in vzdrževanju športnih objektov. Po prehodu na Občino Nova Gorica je na Oddelku za družbene dejavnosti opravljal naloge svetovalca za šport, kar je bilo spet neposredno vezano na spremljanje gradenj in sofinanciranje športnih objektov v občini. Posebej dobro pozna problematiko vezano na športne objekte, in sicer od prvih začetkov urejanja po drugi svetovni vojni do upokojitve in še naprej.

Kot športni delavec pozorno spremlja športna dogajanja in se veseli uspehov športnikov ter novih športnih objektov, saj iz dolgoletnih izkušenj zelo dobro ve, kako dolga je lahko pot od ideje, odločitve, načrtov, začetka gradnje do končne uresničitve in otvoritve novega objekta.

Marjan Mamič (1938) je pri urejanju športnega parka sodeloval najprej kot gradbenik in eden direktorjev SGP Primorje, ki je v športnem parku gradilo pomembne objekte (1974-1983), kasneje pa kot športni delavec in predvsem kot dolgoletni zaslužni predsednik AK Gorica, posebej aktiven pri pripravah in gradnji povsem nove moderne steze leta 1994.

Ob izvajanju gradbenih del na stadionu sredi sedemdesetih, je bil navdušen nad pestrim dogajanjem na novi stezi. To ga je kmalu pripeljalo v krog športnih delavcev. Dodaten motiv za sodelovanje je bila izjemna zagnanost takratnih atletov in športnih delavcev pod vodstvom Andreja Franka. Danes pogreša takratno skupno sodelovanje in veselje ob uspehih, lastnosti, ki jih je doživljal kot predsednik AK Gorica in še posebej čustveno ob uresnitvi projekta nove atletske steze 1994.

Ivan Kovačič (1939), sam aktiven športnik, športni pedagog od leta 1966, dolgoletni uspešen trener v več panogah: plavanju, košarki in posebej v ženski odbojki (po letu 1974), je prispeval pomemben delež pri razvoju športa, športne vzgoje in tudi športne infrastrukture. V prelomnem obdobju 1969-1980 je bil agilni član in predsednik Odbora za urejanje športnega parka in izjemno zaslužen za prvi pravi korak naprej pri izgradnji in urejanju objektov sredi sedemdesetih let.

Izjemne so njegove zasluge za izgradnjo atletske steze, obnovo nogometnega igrišča v letu 1974, za prvo pravo posodobitev in obnovo telovadnice, urejanje Doma na Lazni...

Pomembno vlogo je imel pri spremembi načrtov gradnje telovadnice pri šoli IX. Korpusa (danes OŠ Frana Erjavca). Na osnovi vztrajnih prigovarjanj so dvorano povečali, dodali manjše tribune in tako za dolgo vrsto let omogočili primerno dvorano za košarko in predvsem za odbojko.

Ivan Kovačič se tistih časov spominja kot izjemno aktivnih let delovanja, izjemno motiviranih sodelavcev, sodelovanja pri veliko prostovoljnih akcijah, med njimi predvsem izjemno zahtevno oskrbo Doma na Lazni v času tečajev smučanja (dostava hrane v nahrbtnikih, reševanje poškodovanih...). Poseben uspeh in zadoščenje je bila zanj izgradnja sodobne plastične atletske steze leta 1974, žal mu je, da politika ni uspela slediti zagnanim športnim delavcem, ki so sredi sedemdesetih prišli zelo blizu izgradnji velike športne dvorane, zmanjkalo je le nekaj politične korajže.

Franc Polenčič (1940), najprej uspešen športnik, diplomant Visoke šole za telesno kulturo, je v novogoriškem športu in športni vzgoji uspešno opravljal številne naloge več kot 50 let. Praktično celo delovno dobo je posvetil športni vzgoji v šoli, bil je uspešen atletske trener, učitelj plavanja in smučanja, predsednik regijskega Društva športnih pedagogov, član Izvršnega odbora olimpijskega komiteja - združenja športnih zvez Slovenije (IO OKS-ZŠZ, nepogrešljivi športni delavec, večkratni podpredsednik zveze in član v številnih organih Športne zveze Nova Gorica. Predvsem je bil aktiven pri organizaciji in izvedbi množičnih rekreativnih prireditev in pri delavskih športnih igrah.

Posebej je zaslužen za postavitve prve trim steze v Panovcu. Bil je pobudnik in aktiven akter pri ureditvi proge in postavitvi orodij.

Iz obdobja zelo aktivnega delovanja se spominja nastopov na prvem stadionu v petdesetih letih, neprimerljivem z novim objektom iz leta 1962. Kot dolgoletni atletske trener je prepričan, da se je dobro obrestovala odločitev o gradnji novega objekta v letu 1962, kot tudi smela odločitev o plastični stezi leta 1974. Na ta način so bili postavljeni pogoji za napredek in izvedbo vrhunskih prireditev v Novi Gorici. Franc Polenčič je prepričan, da razvoj športnega parka kaže na pravilno vrednotenje športa s strani občine, države in širše družbe, kar je postopoma pripeljalo do velikih sprememb. Kot primer je lahko seznam objektov nekoč in danes, kot ilustracija pa primitivno črtanje in označevanje atletske steze z apnom, do sodobnih objektov, ki so v uporabi danes.

Stojan Skubin (1956) je že kot strokovni delavec za programe športa (od leta 1983) vplival na težnje po urejanju problematike športnih objektov. Pravi zagon je urejanje infrastrukture dobilo z njegovim imenovanjem za tajnika Športne zveze leta 1992. Neprekinjena težnja po izboljšavah, obnovah in novih objektih je

značilnost njegovega dela vse do danes. Izkazal se je kot pobudnik in gonilna sila za načrt celovite ureditve parka v začetku vodenja zveze kot tajnik, kasneje kot v.d. direktorja in po letu 2002 kot vodja investicij in vzdrževanja.

Mirno lahko rečemo, da so novi in obnovljeni objekti tesno povezani s Stojanovim delom in prizadevanji za primerno ureditev in funkcionalno podobo Športnega parka. Strokovno vzdrževanje, izgradnja, nemoteno delovanje, povezano z zahtevnim urejanjem in usklajevanjem urnikov vadbe in tekmovanj, so zaščitni znak njegovega dolgoletnega dela. Uspešno delo je posledica poznavanja problematike in tesne povezanosti z vsebino športa, kar so mu omogočile dolgoletne izkušnje na delovnem mestu in ne nazadnje izobrazba profesorja športne vzgoje.

Morda se vsi niso vedno strinjali z njegovimi idejami in predlogi, vendar lahko kot dolgoletni spremljevalec dogajanja in več kot dvajsetletni sodelavec trdim, da so se njegovi predlogi in odločitve, v veliki meri, izkazali za prave. Zanesljivo je, da bi brez njega ne imeli takšnega športnega parka kot je danes.

Stojan pravi, da je nemalokrat težje prodreti z idejo in prepričati odgovorne, kot kasneje zagotoviti sredstva in izpeljati zahtevne projekte. Celo ob uspešnih projektih gradenj in vzdrževanja se najdejo skeptiki, ki bi zadevo izpeljali drugače, le kako in predvsem kdaj ne povedo.

Štefan Krapše (1956), tudi sam športnik (predvsem atlet – 400- in 800-metraš ter šahist) in dolgoletni športni delavec, je odigral pomembno vlogo pri urejanju športne infrastrukture in kreiranju občinske „športne politike“ v obdobju 1990-1998 kot načelnik oddelka za družbene dejavnosti ter v obdobju 1998-2002 kot direktor občinske uprave Mestne občine Nova Gorica.

Njegova osebna zavzetost je botrovala lažjemu in hitrejšemu udejanjanju idej in potreb po obnovi oziroma izgradnji mnogih športnih objektov. Še posebej aktiven je bil pri celoviti obnovi atletskega stadiona v letu 1994, pri novogradnji kompleksa bazenov ter pri postavitvi „nadomestne“ športne dvorane „Balon“ v letu 1997. V sklopu tega objekta so končno svoje ustrezno domovanje dobili tudi šahisti, katerih predsednik je v tistih (tekmovalno izjemno uspešnih) letih bil prav Štefan Krapše. Vrh njegovega prizadevanja na področju športne infrastrukture pa predstavlja dolgoletno usklajevanje mnogovrstnih interesov pri konceptu za izgradnjo športne dvorane v Novi Gorici, ki je končno predana svojemu namenu v letu 2004.

Štefan pravi, da je kljub mnogim različnim pogledom in pristopom odgovornih akterjev v letih od 1990 do 2002, bil svojevrsten privilegij sodelovati z uglednimi športnimi funkcionarji kot na primer s Stojanom Skubinom, z Vojkom Orlom, pa z Marjanom Mamičem, Jožetom „Jojotom“ Bratužem, Franjom Batageljem in nenazadnje s takratnim predsednikom Izvršnega sveta in kasneje županom MONG Črtomirjem Špacapanom. Čeprav smo glede (ne)zagotovljenih sredstev večkrat „hodili po robu“ smo očitno delali dobro in v dobro občanom ter predvsem športnikom.

Uroš Jug (1977), od leta 2007 in še danes direktor JZŠ NG, je kot atlet in športni pedagog spoznal objekte predvsem kot uporabnik. Po sedmih letih dela dobro pozna problematiko vodenja, usklajevanja interesov zahtevnih uporabnikov in predvsem prizadevanja za nadaljevanje urejanja enega večjih športnih parkov v Sloveniji.

Šport je področje, ki nam je vsem blizu. Nekateri se ga zavedajo, drugi pač ne. Bazične prvine kot so plazenje, hoja in tek nas spremljajo v vsakdanjem življenju in jih lahko izvajamo kjer se nam zljubi. Tisti pa, ki si od športa želijo še nekaj več, potrebujejo za to ustrezne športne površine in primerno opremljene športne objekte. Želja in potreba je neprimerno več, kot je realnih možnosti. Nenehno tehtanje med potrebami in možnostmi velikokrat povzroča nemalo slabe volje, ki pa se ji, zaradi zaostrenih finančnih razmer na trgu, praktično ni mogoče izogniti. Športni objekti, površine in športna oprema morajo biti takšni, da čim širši paleti športnih panog omogočajo funkcionalno in kvalitetno izpeljavo programov in tekmovanj, predvsem pa morajo biti primerni za vse nivoje in generacije. Opažamo, da so želje uporabnikov, kljub zavidljivemu nivoju športne infrastrukture in njene opremljenosti, prevečkrat usmerjene v potrebe lastnih športnih disciplin. Zato so omejeni pri načrtovanju lastne vadbe, ki bi bila lahko kvalitetnejša in ne nazadnje tudi bolj pestra ob izkoriščanju vseh razpoložljivih možnosti.

Skratka, Športni park se je skozi desetletja gradil in razvijal glede na želje in potrebe uporabnikov ob hkratni skrbi po racionalnosti in funkcionalnosti. Takšne usmeritve so predvidene tudi za naprej, ob zavedanju, da nam, poleg finančne vzdržnosti nadaljnji razvoj omejuje utesnjenost v prostoru oziroma pomanjkanje ustreznih površin, bodisi za nove športne površine kot tudi za tako imenovane funkcionalne površine ob objektih.

Foto Robert Pavšič.

Zaključek

Pričujoči tekst je poskus pregleda nastajanja in rasti Športnega parka v Novi Gorici ter pregled gradenj objektov izven centralnega kompleksa v Novi Gorici in na področju bivše občine Nova Gorica.

Zbiranje podatkov je potekalo s pregledom obstoječe arhivske dokumentacije, pregledom zbornikov klubov in društev in ne nazadnje z osebnimi stiki z neposrednimi akterji.

Zavedamo se, da so podatki pomanjkljivi, ponekod morda tudi netočni, zato bomo veseli vsake dopolnitve ali popravka.

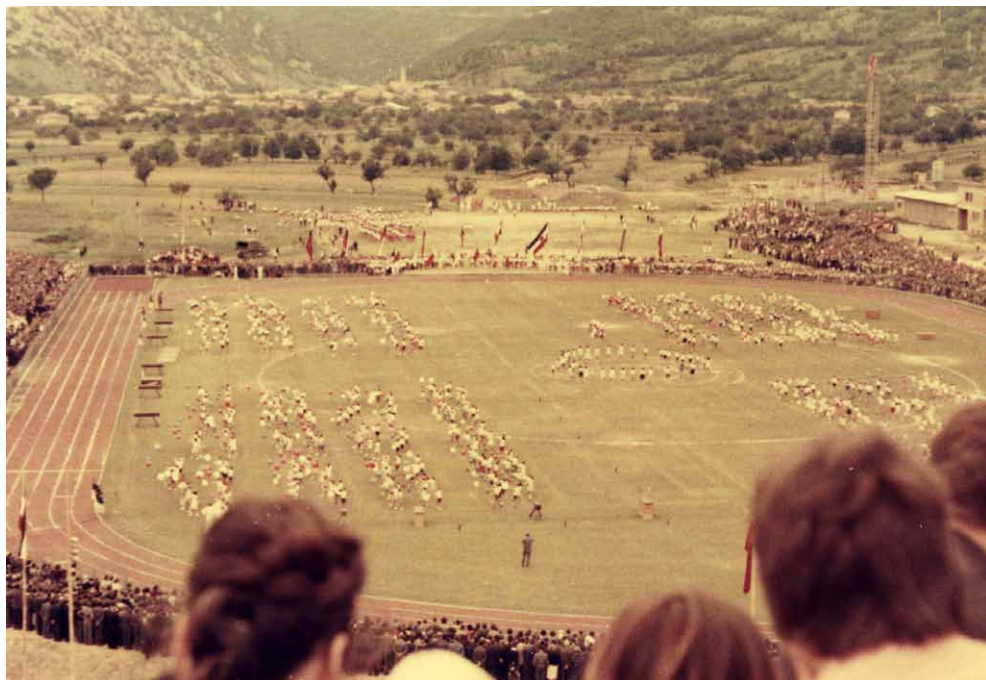
Zahvaljujemo se vsem, ki so pomagali pri zbiranju in urejanju podatkov.

Prav tako gre zahvala vsem, ki so omogočili urejanje in izdajo zbornika:

- Mestni občini Nova Gorica,
- Fundaciji za financiranje programov športa RS,
- sponzorjem navedenim v oglasnih straneh.

Urednik Vojko Orel

Galerija fotografij

Pogled na Športni park leta 1962 in 1975.

Pogled na Športni park leta 2003 in 2012.

Na atletski stezi je nastopila vrsta odličnih atletov in atletinj...

Polaganje plastike na stezi 1974.

Lidija Lapajne.

Prva steza iz rdečih ugaskov 1963-1973.

Luciano Sušanj,
Evropski prvak
800m – 1974.

Grazyna Rabstzyn
svetovna rekorderka
100 m ovire.

Harald Schmidt eden
najboljših na svetu v
teku 400 m z ovirami.

Sara Simeoni, Lidija La-
pajne na dvoboju Jugo-
slavija:Italija – 1983.

Dom na Lazni je bil primeren kraj za priprave.

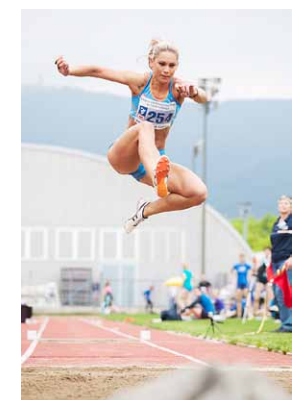
Ivan Piculin.

Merlene Ottey.

Meta Mačus.

Snežana Vukmirovič.

Prvenstvo Jugoslavije v atletiki 1977.

Zunanje košarkarsko igrišče.

Igre za najmlajše v „Balonu“.

Olimpijski in otroška bazena.

Odbojka v novi dvorani „Balon“ – 2008.

Teniška hiša.

Zunanje odbojgarsko igrišče.

Fitness v Športnem parku.

⋮ Vzdrževanje travnatih površin.

⋮ „Ekipa“ JZŠ 2007.

⋮ Trim steza, prostor za ogrevanje.

⋮ Kajak center Solkan, pogled na slalom progo.

Seznam sponzorjev

Pripravo kronike je omogočilo sofinanciranje s strani Fundacije za šport Republike Slovenije za leto 2014, podpora Mestne občine Nova Gorica, Javnega zavoda za šport Nova Gorica in sponzorjev.

MESTNA OBČINA NOVA GORICA

Fundacija za šport

bar gol

letni urt

*Ko pride žeja
in lakota pozvoni,
pri nas v Gol baru
vse se poteši.*

GREEN CONSULTING

d.o.o., Prestranek

Izdelava in vzdrževanje zatravljenih športnih površin

Viri:

- Arhiv Športne zveze in Javnega zavoda za šport Nova Gorica,
- Pokrajinski arhiv Nova Gorica,
- Kronike društev in klubov: OK Salonit, OK Prvačina, ND Gorica, NK Adria Miren, TVD Partizan Renče, AK Gorica in priložnostni zapisi društev in klubov,
- arhiv Vojko Orel,
- podatki in pričevanja posameznih športnih delavcev,
- članki v časopisih in revijah.

Fotografije:

- Naslovna fotografija: Jure Batagelj,
- arhiv Športne zveze in JZŠ NG ter fotografi navedeni ob fotografijah.

.....
CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

.....
725.84(497.4Nova Gorica)

.....
ŠPORTNI park v Novi Gorici - srce goriškega športa : predstavitev razvoja športnega
parka v Novi Gorici / [urednik Vojko Orel]. - Nova Gorica : Educa, 2014

.....
ISBN 978-961-6753-45-6

.....
1. Orel, Vojko

.....
277105664
.....

Izdajatelj: **Športna zveza Nova Gorica**

Za izdajatelja: **Miran Müllner**

Urednik: **Vojko Orel**

Založnik: **Educa Izobraževanje –
Založba Educa Nova Gorica**

Tehnični urednik: **Štefan Krapše**

Lektoriranje: **Nadja Rijavec**

Oblikovanje in priprava: **Grafy, Jan Dragan s.p.**

Tisk: **Grafika Gracer d.o.o. Celje**

Naklada: **250 izvodov**